

Møte mandag den 18. april kl. 12

President: J ø r g e n K o s m o

D a g s o r d e n (nr. 69):

1. Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om det skal stilles statsgaranti i forbindelse med søknad fra Tromsø 2014 AS om å bli tildelt De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014 (Innst. S. nr. 125 (2004-2005), jf. St.meld. nr. 7 (2004-2005))
2. Forslag fra stortingsrepresentant Eva M. Nielsen på vegne av Arbeiderpartiet oversendt fra Odelstingets møte 18. mars 2005 (jf. Innst. O. nr. 62):
«Stortinget ber Regjeringen om en vurdering av å endre § 2-1 i kirkeloven, slik at valg til nytt menighetsråd og storting avholdes samtidig.»
3. Innstilling fra næringskomiteen om forslag fra stortingsrepresentantene Øystein Hedstrøm, Ulf Erik Knudsen og Lodve Solholm om å innføre en bredbåndsdefinisjon i Norge (Innst. S. nr. 143 (2004-2005), jf. Dokument nr. 8:47 (2004-2005))
4. Referat

Presidenten: Representantene André Kvakkestad og Finn Kristian Marthinsen, som har vært permittert, har igjen tatt sete.

Den innkalte vararepresentant fra Rogaland fylke, Olaf Gjedrem, har tatt sete.

Valg av settepresidenter

Presidenten: Presidenten vil foreslå at det velges to settepresidenter for Stortingets møter i inneværende uke – og anser det som vedtatt.

Presidenten vil foreslå Ranveig Frøiland og Asmund Kristoffersen. – Andre forslag foreligger ikke, og Ranveig Frøiland og Asmund Kristoffersen anses enstemmig valgt som settepresidenter for Stortingets møter i inneværende uke.

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland overbrakte 2 kgl. proposisjoner (se under Referat).

Presidenten: Representanten Marit Nybakk vil framsette to private forslag.

Marit Nybakk (A) [12:02:41]: Jeg vil framsette to private forslag.

På vegne av representantene Bendiks H. Arnesen, Grethe Fosli, Kjetil Bjørklund, Marit Arnstad, Per Ove Width, Øyvind Korsberg og meg selv har jeg den ære å foreslå fortsatt stasjonering av Forsvarets 337 skvadron – Kysthelikopterskvadronen – med skvadronledelse på Bardufoss også etter innfasing av de nye NH90-helikoptrene.

På vegne av representantene Gunnar Halvorsen, Tore Nordtun, Marit Arnstad og meg selv har jeg den ære å leg-

ge fram forslag om initiativ overfor næringslivet i Rogaland med tanke på å bygge en helikoptersimulator for NH90-helikoptre på Stavanger Lufthavn/Sola Flystasjon.

Presidenten: Forslagene vil bli behandlet på reglementsmessig måte.

S a k n r . 1

Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om det skal stilles statsgaranti i forbindelse med søknad fra Tromsø 2014 AS om å bli tildelt De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014 (Innst. S. nr. 125 (2004-2005), jf. St.meld. nr. 7 (2004-2005))

Presidenten: Etter ønske fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen vil presidenten foreslå at debatten blir begrenset til 1 time og 15 minutter, og at taletiden blir fordelt slik på gruppene:

Arbeiderpartiet og Høyre 15 minutter hver, Fremskrittspartiet, Sosialistisk Venstreparti og Kristelig Folkeparti 10 minutter hver og Senterpartiet, Venstre og Kystpartiet 5 minutter hver.

Videre vil presidenten foreslå at det blir gitt anledning til replikkordskifte på inntil fem replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen innenfor den fordelte taletid.

Videre blir det foreslått at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Ola T. Lånke (KrF) [12:05:10] (ordfører for saken): Vintersport er en av Norges fremste merkevarer i utlandet. Det skyldes ikke ene og alene at vi har vunnet mange medaljer i internasjonale mesterskap, men også at befolkningen som helhet har et nært forhold til friluftsliv generelt, og vintersport spesielt.

Bildet av Norge som vintersportsnasjon ble kringkastet til hele verden under OL på Lillehammer i 1994. Både Norge i sin helhet og spesielt Lillehammer-regionen opplevde en sterk økning i internasjonal oppmerksomhet, selv om den langsiktige positive effekten på turisme, sysselsetting og økt aktivitet kanskje ikke ble slik mange hadde forventet.

Norge har gode naturgitte forutsetninger for å arrangere OL og Paralympics. Disse forutsetningene, kombinert med en stor interesse for vintersport i befolkningen, gjør det naturlig at Norge over tid tar ansvar som vertsnasjon for vinter-OL og Paralympics.

Den internasjonale olympiske komite, IOC, skal i juli 2007 ta stilling til arrangementssted for De olympiske vinterleker i 2014. Et knapt flertall i Norges Idrettsforbund har gått inn for at Norge bør søke om å få arrangere De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014 med Tromsø som søkerby. Dette vedtaket er fattet under forutsetning av at det gis statsgaranti.

Som kjent har imidlertid Regjeringen i den framlagte stortingsmelding ikke tilrådd at det stilles slik statsgaranti

ved denne anledning. Som saksordfører er jeg tilfreds med at et bredt flertall i komiteen støtter Regjeringens konklusjon.

To partier, Arbeiderpartiet og Senterpartiet, har kommet til den motsatte konklusjon. Disse partiene har fremmet forslag om at Stortinget stiller statsgaranti i forbindelse med søknad fra Tromsø 2014 AS om å bli tildelt De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014, tilsvarende lekene totale kostnader.

Jeg vil benytte anledningen til å understreke at ved å stille en statsgaranti må staten garantere for bruttobeløpet, som innebærer å garantere for hele arrangementets gjennomføring. Det betyr at staten er ansvarlig også for eventuelle kostnader som kan komme til å gå utover det budsjetterte.

I søknaden fra Tromsø 2014 AS presenteres det tre ulike budsjetter, et «optimistisk», et «realistisk» og et «pessimistisk». Regjeringen tar i den framlagte meldingen utgangspunkt i søkers «pessimistiske» kostnadsanslag. Et arrangement som OL har en kompleksitet som gjør det vanskelig å beregne nøyaktige kostnader. Hvis man samtidig skjeler til milliardsprekken i budsjettet til Lillehammer-OL, framstår det «pessimistiske» kostnadsanslaget som et fornuftig utgangspunkt for debatt om de reelle kostnadene ved å arrangere OL.

I søknaden fra Tromsø 2014 AS av 2. mai 2004 er de totale kostnadene anslått til 15 680 mill. kr, med behov for statlige tilskudd på over 9 540 mill. kr. Mangler og usikkerhetsmomenter ved kostnadsanslagene tilsier at søknaden ikke gir en fullstendig oversikt over total kostnadene ved arrangementet eller behovet for statlige tilskudd til et eventuelt OL i Tromsø.

Jeg vil i denne sammenheng vise til følgende:

- Forventede tilskudd av spillemidler på 415 mill. kr er inkludert i søkers inntektsanslag, men er ikke medregnet i søkers anslåtte behov for statstilskudd. Det anslåtte behovet for statstilskudd er dermed reelt sett 415 mill. kr høyere enn det som framgår av søknaden.
- Investeringskostnadene for idrettsanlegg anses som underbudsjettert, bl.a. på grunn av omfattende ombyggingskostnader i forbindelse med etterbruk.
- Investeringskostnader til deltakerlandsbyen er ikke tatt inn i budsjettet. Landsbyen er forutsatt bygd ut av private og leid inn til OL, og det er derfor ført opp 600 mill. kr under drifts- og leiekostnader. Grunnlaget for gjennomføringen av dette, f.eks. i form av intensjonsavtaler, er ikke synliggjort i søknaden. I vedlegg til søknaden er investeringsbehovet for å realisere landsbyen anslått til 2 500 mill. kr.
- Kostnadene til transport ligger i nedre sjikt i forhold til anbefalingene fra Avinor og Statens vegvesen Region Nord. Det må påregnes en betydelig økning i driftskostnadene i tillegg til de nødvendige investeringene. Det er ikke tatt hensyn til økte driftskostnader i søkers budsjett.
- Kostnader til sikkerhet anses som underbudsjettert. Søkers kostnadsanslag er kun en liten oppjustering av tilsvarende kostnader under Lillehammer-OL i 1994, på tross av at trusselbildet har endret seg betydelig.

Det er Regjeringens oppfatning at de faktorene som her er nevnt, viser at den endelige kostnaden ved et OL-arrangement i Tromsø, herunder behovet for statstilskudd og tilskudd av spillemidler, vil kunne bli betydelig høyere enn det som er anslått i søknaden fra Tromsø 2014 AS av 2. mai 2004.

En viktig forutsetning for å gi tilråding om statsgaranti måtte være at arrangementet fører til betydelige og langvarige samfunnsmessige gevinster. Gjennomgangen av søkers forventede effekter har vist at anslagene som presenteres i materialet som er utarbeidet av og for Tromsø 2014 AS, er optimistiske og beheftet med betydelig usikkerhet. Til grunn for anslagene ligger også forutsetninger om betydelig offentlig og privat ressursbruk i forkant og etterkant av lekene som ikke er tilstrekkelig tatt hensyn til i søknaden fra Tromsø 2014 AS. Erfaringer fra Lillehammer tilsier dessuten at det bør utvises nøkternhet med hensyn til forventninger om langvarige effekter.

Det er ingen tvil om at et OL i Tromsø i 2014 vil kunne gi et betydelig løft for norsk idrett. Når Kristelig Folkeparti likevel velger å si nei til OL i Tromsø i 2014, er det fordi den økonomiske belastningen ved et OL er så stor at andre gode formål vil måtte nedprioriteres i betydelig grad. Konsekvensen av å gi statsgaranti vil være at det blir mindre handlingsrom for andre gode formål de neste ti årene, spesielt innenfor kultur og idrett. Det er dessuten kort tid siden staten tok et stort økonomisk ansvar for vinter-OL på Lillehammer i 1994.

Fra Kristelig Folkepartis side vil vi påpeke at det primære målet for den statlige idrettspolitikken må være å gi et lokalt tilbud til barn og ungdom. Tilskudd til medlemsbasert idrett og tilskudd til bygging av idrettsanlegg er viktig for at barn og unge skal få et godt idrettstilbud. I mange kommuner er idretten den viktigste fritidsaktiviteten for barn og unge.

Fysisk aktivitet er også viktig for barn og unges helse. Inntaket av sukkerholdige matvarer er økende, særlig blant barn og unge. I kombinasjon med lite fysisk aktivitet er denne livsstilen skadelig både for psykisk og fysisk helse. Derfor er Kristelig Folkeparti opptatt av at de spillemidlene som går til idretten, i størst mulig grad kommer barn og unge til gode.

Bruken av spillemidler til et OL i Tromsø vil måtte innebære en tilsvarende reduksjon i tilskudd til anlegg og andre idrettsformål i kommunene. OL vil innebære omfattende investeringer i idrettsanlegg. Det er lagt til grunn at minimum 22,3 pst. av investeringskostnadene til idrettsanlegg vil måtte tas fra spillemidlene til idrettsformål. Det utgjør svært mange lokale idrettsanlegg.

Når dette er sagt: Søknaden fra Tromsø 2014 AS skisserer et helhetlig konsept som forener viktige samfunnsmessige hensyn som bærekraftig utvikling, næringsutvikling og universell utforming med det å arrangere et vinter-OL. En slik helhetlig tilnærming er i tråd med den olympiske ånd. Søknadens visjon om å «skape en grensesprengende og magisk idrettsfest og gi verden et øyeblikks magi» er et godt uttrykk for den folkefesten et OL bør være. Nord-Norge og Tromsø har både naturmessig og kulturelt gode forutsetninger for å arrangere et OL, og Kristelig

Folkeparti mener at Tromsø peker seg ut som en aktuell søkerby i framtiden.

Trond Giske (A) [12:15:22]: Idrett er viktig. Breddeidrettens betydning for helse, trivsel og velvære kjenner vi godt, men toppidretten har også en stor betydning. Den gir oss opplevelser og glede, den gir et samfunn identitet og fellesskap. Og ikke minst: Toppidretten stimulerer til breddeidretten, som igjen rekrutterer til toppidretten. Jeg tror ikke det er få av dem som kanskje var ti–tolv år under OL på Lillehammer i 1994, som lot seg inspirere av Bjørn Dæhli og andre, og som i dag er de som gir oss nye idrettsgleder på TV-skjermen eller på arenaen.

Samtidig vet vi at store idrettsarrangement har betydelige ringvirkninger. Det gir profilering til et sted og et land, det gir en enorm kompetansebygging i gjennomføringen innenfor prosjektorganisering, planlegging og selve avviklingen. Det ruster opp reiseliv og opplevelsesindustri, og det gir en motivasjon og en giv som varer i mange år.

Det snakkes mye om ettervirkninger, og det er viktig – etterbruk av arenaer, etterbruk av den kompetansen som er bygd, osv. Men like viktig tror jeg det er å snakke om førvirkninger: den enorme motivasjonen og giv det innebærer for et sted og en landsdel å forberede seg til og planlegge og gjennomføre et slikt arrangement.

Vi vet at OL på Lillehammer ble en enorm suksess. Det ble en kjempeoppblomstring for byen. Det gav reiselivet et løft. Det er bare å reise til Hafjell og Kvitfjell og se hva som har skjedd siden 1994, så får man svaret på det. Det har gitt stor kompetansebygging, noe som ikke minst forsknings- og høyskolemiljøet på Lillehammer har nytt godt av. Det har rett og slett gitt en skikkelig giv for byen.

Nå når vi ser fram mot 2014, 20 år etter Lillehammer, er det tid for Norge for å gjøre et nytt slikt løft. Det var kanskje med en viss undring og skepsis en del av oss møtte den første lanseringen av prosjektet Tromsø 2014. Vi spurte: Er Tromsø stor nok? Er det ikke litt for langt opp til Tromsø, ikke bare fra Oslo, men fra resten av Europa og verden? Er det ikke litt for kaldt og mørkt i Tromsø til å gjennomføre et OL? Men etter at jeg ble kjent med prosjektet, er jeg blitt enormt imponert. Det er et fantastisk konsept, det er et fantastisk prosjekt, og i Arbeiderpartiet er vi entusiastiske tilhengere av å gjennomføre Tromsø 2014.

Vi hører nå fra dem som beslutter hvor OL skal være, medlemmer av Den internasjonale olympiske komite og andre, at dette er et unikt prosjekt, en annerledes type OL som vil ha gode muligheter til å vinne fram, og at hvis Norge skal søke igjen om et OL, vil dette være et riktig prosjekt å satse på. Dessverre har ikke kulturministeren et like smittende engasjement, ikke på dette kulturområdet og ei heller for dette prosjektet. Meldingen fra Regjeringen er gjennomsyret av en negativ holdning til et OL i Tromsø. Under hvert eneste kapittel framheves det negative. Spørsmål som lett kunne vært avklart på forhånd gjennom en enkel kontakt med Tromsø 2014 AS, blir hengende i luften som uavklarte usikkerhetsmomenter.

Arbeiderpartiet er skuffet over Regjeringens nei til å stille den nødvendige statsgaranti for OL-søknaden fra Tromsø 2014 AS. I tillegg til å mene at et slikt vinter-OL i Tromsø ville ha vært en fantastisk idretts- og folkefest, er vi overbevist om at ringvirkningene, både for landsdelen, for idretten og for Norge som helhet, ville ha vært enorme. Tromsø-OL ville ha vært en kjempevitamininnsprøytning for hele den nordnorske landsdelen. Ikke minst ville det gitt kjærkomne idrettsarenaer i viktige idrettsgrener i en landsdel som fortsatt mangler en del av disse arenaene. Det ville ha vært den definitive inkluderingen av Nord-Norge i Idretts-Norge. Og kan man tenke seg en bedre måte å starte jubileumsåret 2014 på enn å avvikle en folkefest i Tromsø? Det er det definitive bildet på at Nord-Norge, med Tromsø, er en likeverdig del av Norge og kan gjennomføre store arrangementer som er likeverdige med dem som gjennomføres i andre deler av landet.

Tromsøs OL-planer har skapt entusiasme i Nord-Norge. Det er en tverrpolitisk entusiasme, ikke bare i Tromsø og Troms, men i hele Nord-Norge. Finnmark og Nordland er like mye inkludert. Sametinget har gitt sin støtte, mange kommuner, Landsdelsutvalget, kultur- og idrettsliv står bak, samtidig som man fra næringslivets side har støttet dette entusiastisk.

Likevel er Regjeringen negativ. Man snakker så pent om at Tromsø kan være en god søker en gang i framtiden. Men vi vet at skal Norge være på banen, må vi være på banen til 2014. Skulle OL f.eks. havne i Sverige i 2014, vet vi at det kan gå mange, mange år før Norge blir aktuell igjen. Kanskje snakker vi om 2026 eller 2030 før det kan bli mulig. Så jeg synes ikke man skal kaste Nord-Norge og Tromsø blå i øynene. Det er faktisk sånn at hvis vi ikke satser nå, kan det gå veldig lang tid før Tromsø igjen kan bli aktuell.

Man sier at Regjeringen underbudsjetterer i forhold til en rekke punkter, men det underbygges ikke i meldingen. Her er det fingeren opp i luften, tenk på et tall og spre usikkerhet uten å si hvor usikkerhetsmomentene ligger. Selvsagt er det sånn at når man skal planlegge et arrangement som ligger ti år fram i tid, kan man ikke fullstendig nøyaktig avklare kostnadene i forhold til innkvartering, i forhold til kontrakter med byggenæringen osv., men man ligger enormt langt foran i forhold til der Lillehammer-OL lå på tilsvarende tidspunkt. Det syns jeg man skulle ha skrevet i meldingen, og også at man er imponert over hvor langt man har kommet når det gjelder detaljene i anslagene, og hvor realistisk man er – kanskje i motsetning til hva man var på Lillehammer på tilsvarende tidspunkt.

Man sier at man har underbudsjettert når det gjelder investeringskostnadene for idrettsanlegg. Det underbygges ikke med noen konkrete detaljer. Det er ingen framheving av hvilken betydning disse idrettsanleggene kan ha for idretten i Nord-Norge. Så snakker man om at det er vanskeligheter med å synliggjøre tilstrekkelig innkvarteringskapasitet. Da må jeg spørre: Hvor i all verden kan man lese det ut av prosjektet til Tromsø 2014 AS? Her beskriver man at man skal dekke innkvarteringskapasiteten ved innleie av cruiseskip på havna. Man har vanskelighe-

ter med å synliggjøre at det kan dekkes, sies det fra departementet. Det må bety to ting: enten mangel på cruiseskip i verden eller mangel på havnekapasitet i Tromsø. Det er jo helt innlysende at man ikke har noe problem med å synliggjøre at dette er mulig å skaffe til veie. Man slår f.eks. en OL-arrangør som Torino ned i støvlene når det gjelder å ha innkvarteringskapasitet nær inn til arrangementet. Torino har nærmest lansert et nytt konsept, et publikumsfritt OL, hvor det er svært vanskelig å komme til arenaen fra Torino by. Dermed får man en stor begrensning i forhold til hvor mange som kan komme.

Så sier man at deltakerlandsbyen ikke er dekket inn i utbyggingskostnadene. Nei, men det er tenkt gjort på en annen måte. Deltakerlandsbyen er forutsatt utbygd av private investorer og lagt ut for salg, for deretter å leies inn under OL-dagene, noe høyreregjeringen burde være enormt tilfreds med. Man snakker her om partier som vil selge kommunale offentlige bygninger, for så å leie dem tilbake. Men når OL i Tromsø skal gjøre det på samme måten – få utbygd en deltakerlandsby for så å leie den tilbake under OL-dagene – da er det uansvarlig, usikkert og uavklart. Forstå det den som kan.

Det mest avslørende i meldingen gjelder dette med transport, veier og flyplasser. Det står i meldingen:

«Mens tilreisende som ankom Gardermoen hadde en time kortere reisetid til OL-arenaene i forhold til Fornebu, vil tilreisende som ankommer Bardufoss ha om lag to timer lengre reisetid til arenaene i forhold til Tromsø Lufthavn.»

Reisetiden – den gangen dette var planlagt, i 1985-1986 – fra Gardermoen til Lillehammer var omtrent to og en halv time, og fra Fornebu til Lillehammer omtrent tre og en halv time. Fra Bardufoss til Tromsø er det to timer. Så alternativflyplassen har en og en halv time kortere reisetid enn den nærmeste flyplassen under Lillehammer-OL. Men fordi differansen mellom første og andre flyplass er så stor, brukes det altså som et negativt argument. Det er helt uforståelig at det går an å argumentere på den måten, med mindre man på forhånd har bestemt seg for at man ønsker å si nei.

Arbeiderpartiet er for et OL i Tromsø. Vi er skuffet over Regjeringen. Vi vil jobbe for et OL i Tromsø framover selv om Stortinget sier nei. Veldig mye av det statlige tilskuddet går til varige investeringer som vil være til glede for Nord-Norge og Norge i framtiden. Et OL i Tromsø i 2014 hadde blitt en fantastisk folkefest til glede for alle.

Sonja Irene Sjøli (H) [12:25:41] (komiteens leder): Jeg vil si takk til saksordføreren for en grundig og god gjennomgang av saken. Som saksordføreren også var inne på, står vinteridrett sterkt i Norge, og vi er stolte av de tradisjonene som vi har på dette området. Ikke bare er våre idrettsprestasjoner av verdensklasse, men OL på Lillehammer i 1994 var også av ypperste kvalitet.

I dag diskuterer vi altså om vi skal gi statsgaranti til et nytt OL i Norge i Tromsø i 2014. Det er god grunn til å gi betydelig ros til Tromsø 2014 AS og alle andre som har bidratt i arbeidet med ny OL-søknad. Det er nedlagt et omfattende arbeid som på svært mange måter har synlig-

gjort Tromsø og Nord-Norges potensial på en meget god måte. Det er ingen tvil om at et OL vil kunne gi svært mange gode og positive ringvirkninger for hele regionen. Nord-Norge, kysten og hele landet vil kunne høste positivt av den oppmerksomhet som et idrettsarrangement av denne type fører med seg. Både reiselivsnæringen, eksportnæringen og næringslivet har pekt på mulighetene for økt etterspørsel og et positivt oppsving. Det er også hevet over enhver tvil at et OL-arrangement vil etterlate seg ny og forbedret infrastruktur i form av nye arenaer og idrettsanlegg, bedre veier og kommunikasjon generelt, og at dette er noe hele landsdelen vil kunne nyte godt av.

Når Høyre likevel ikke finner å kunne anbefale at det gis statsgaranti til Tromsø-OL i 2014, er det flere grunner til dette. Det er en forutsetning at en statsgaranti dekker alle kostnader som er nødvendig for å gjennomføre de olympiske vinterleker og Paralympics. I søknaden fra Tromsø 2014 AS av 2. mai 2004 er de totale kostnadene anslått til 15,7 milliarder kr, med behov for statlig tilskudd på ca. 9,5 milliarder kr. I stortingsmeldingen påpekes det fra Regjeringens side at det knytter seg betydelig usikkerhet til de anslåtte kostnadene. Og uansett om man velger å sette sin lit til det pessimistiske, det realistiske eller det optimistiske budsjettet, vil en som et absolutt minimum måtte regne med nærmere 10 milliarder kr i statlige kostnader. En statsgaranti for søknaden fra Tromsø 2014 AS vil medføre statlige kostnader som etter all sannsynlighet vil måtte gå på bekostning av andre formål av samfunnsmessig betydning, også innen kulturområdet.

De olympiske vinterleker er arrangert i Norge to ganger tidligere. Som en av verdens ledende vinteridrettsnasjoner er det ikke unaturlig at Norge over tid tar ansvar som vertsnaasjon for de olympiske vinterleker og Paralympics. Høyre deler imidlertid Regjeringens syn på at det ikke kan anses som rimelig at Norge skal påta seg så store kostnader som et OL i Tromsø vil innebære, så kort tid etter Lillehammer-OL.

Jeg vil allikevel få understreke at Tromsø 2014 AS har levert en meget god søknad, som beskriver et OL-arrangement som er helt spesielt i sin karakter, og som vil finne sted i meget spesielle omgivelser. Dette gjør Tromsø til en meget aktuell søkerby i forbindelse med et nytt, framtidig OL i Norge.

Høyre slutter seg til Regjeringens forslag om ikke å gi statsgaranti for søknaden fra Tromsø 2014 AS om å arrangere de olympiske vinterleker og Paralympics i 2014.

Øyvind Korsberg (FrP) [12:29:32]: OL i Tromsø i 2014 startet som en politisk idé, født av Arbeiderpartiet og SV. Det var ikke et krav fra idretten, men det kom som en idé fra disse to partiene som hersker i Tromsø, som har flertall.

Det jeg skal berømme dem for, var den gode medie-strategien man hadde da man fødte denne ideen oppe på Fjellheisen i Tromsø, der man fikk både lokale medier og riksmidier med seg på dette og klarte å unngå spørsmål om økonomi. Når man så var ferdig med å presentere prosjektet på Fjellheisen, drog man rett til Ølhallen i Tromsø, og der ble man svært lenge.

Det er klart at det at man hadde en god mediestrategi, medførte også at man slapp ubehaget ved å ha søkelys på en del av de andre utfordringene som den politiske ledelsen i Tromsø har ansvar for. Samtidig som man tok til orde for et OL i Tromsø, skulle man nemlig legge ned et førtitalls sykehjemsplasser. Man unngikk fokusering på at Tromsø vel omtrent har olympisk rekord i gjeld pr. innbygger. Gjelden er på om lag 3 milliarder kr. Mange, mange svømmebasseng står tomme. Man har en skole som er i sterkt forfall. Men det positive for ledelsen i Tromsø kommune er at man har bygd et rådhus til nærmere 1 milliard kr til seg selv og sine ansatte. Slik sett var for så vidt mediestrategien god, men realitetene er jo forferdelige.

Så fikk idrettsstyret etter hvert denne saken til behandling. Det startet vel med at Kjell O. Kran tok det opp i idrettsstyret i januar 2004. Nå var vel ikke økonomi Kjell O. Krans sterke side, så de gikk inn for det etter hvert.

Det er klart, som det har vært nevnt tidligere, at et OL i Tromsø har enormt stor usikkerhet knyttet til seg når det gjelder økonomi. Man kan bare se på Lillehammer, som startet på 1,5 milliarder kr og stoppet på om lag 11 milliarder kr. For det er slik at når man gir en statsgaranti, kan man ikke være konkret på beløpet. Gir man en statsgaranti, er man solgt. Har Stortinget først gitt et klarsignal for en garanti, har snøballen begynt å rulle, og den kan rulle rett i hengemyra.

Bare for å illustrere det litt: I januar 2004 var anslaget på 6,3 milliarder kr i statsgaranti. Fire måneder senere var anslaget økt til 8,3 milliarder kr, altså en økning på 30 pst. på fire måneder. Skulle det ha fortsatt, hadde regningen blitt formidabel. Men det illustrerer at det er en betydelig usikkerhet, og det er gjort en svært dårlig jobb når det gjelder søknaden og økonomien. For økonomiprojektet ble styrt av den politiske ledelsen i Tromsø, og etter hvert toppet de laget med Arbeiderpartiets sangartist Tove Karoline Knutsen og daværende direktør i TFTS, et selskap som for øvrig er ganske lett økonomisk. Nevnte direktør er ikke leder for selskapet i dag på grunn av økonomistyringen.

Nå vil det være slik at man sier at et OL i Tromsø vil ha positive ringvirkninger for landsdelen. Jeg er litt i tvil om akkurat det at det vil være et løft for hele den landsdelen, som enkelte har sagt. Det startet med gode lovnader til hele landsdelen: Alta skulle få kortbane, Bodø skulle få ishockeykamper, Vadsø skulle få kunstløp og Storfjord skulle få bob, osv., osv. Men dette sa IOC nei til. Dette skulle være kompakte leker, alt skulle være i Tromsø. Tromsø er jo en by med voksesmerter i dag. Man har fraflytting fra distriktskommunene inn til Tromsø, man har boligpriser på nivå med det man kan finne i Oslo, og man har dårlige tjenestetilbud i kommunen. Det er klart at et OL i Tromsø bare ville forsterke den effekten. Man ville få en støvsuging av distriktene og få økt innflytting til Tromsø. Om det gagnar landsdelen, er jeg sterkt i tvil om. Om Gryllefjord, Mehamn og Vestvågøy ville ha en effekt av et kompakt OL i Tromsø i 2014, tviler jeg på. Ser man på de tidligere arrangerte OL, har man ikke gjort den erfaringen i så måte.

I tillegg ville OL i Tromsø lamme byggingen av andre nødvendige mål. Byggingen av barnehager, skoler og sykehjem ville bli lammet. Det ville bety bygge- og delingsforbud i denne perioden, rett og slett fordi man ville måtte konsentrere all kapasitet mot et OL i Tromsø. Man ville heller ikke kunne planlegge før man eventuelt var sikker på å få et OL i Tromsø. Det er ikke vi i Fremskrittspartiet som sier det. Jeg viser nå til det som plan- og næringssjef i Tromsø, Jan Einar Reiersen, har sagt i akkurat den saken. Skulle det komme mye folk til Tromsø, ville man selvfølgelig også ha betydelige problemer med hensyn til logistikken, som ikke er godt nok ivarettatt.

Når det gjelder dette med de enorme ringvirkningene, må jeg få lov til å sitere professor Olav Spilling ved BI. Han har kikket litt på det som skjedde rundt Lillehammer-OL, og han sier: OL-effekten for Lillehammer var bra like før, under og like etter OL. Ringvirkningene for Hamar og Gjøvik var svært beskjedne. Det viser at et OL ikke representerer et løft, slik mange tror – eller som mange ønsker å tro, rettere sagt.

Et OL i Tromsø ville bli en økonomisk hengemyr. Det ville også minske handlingsrommet for andre gode formål de neste ti årene. Det ville bli en bruk av spillemidler som ville innebære reduserte midler til anlegg i kommuner og til andre idrettsformål. Så er det et faktum at det er rimelig kort tid siden det forrige OL vi hadde på Lillehammer, med tanke på at dette skal rullere med års mellomrom. Og man har jo ikke tatt innover seg de reelle kostnadene.

Det er mye jeg kunne tenke meg å satse på i Nord-Norge. Det er riktig å satse i Nord-Norge, men det er ikke riktig å satse med et gigantarrangement og en folkefest i Tromsø i 2014, for det er folkefest i Tromsø året rundt, iallfall hver eneste helg, for dem som ønsker å dra dit, og det kan jo være interessant.

Trond Giske sa at det var tverrpolitisk enighet om et OL i Tromsø. Jeg må bare få minne om at den enigheten ikke er så veldig stor. Vi vet at Senterpartiet i dag går inn for å gi denne statsgarantien, men Senterpartiet i Tromsø er imot. Vi vet at SV i Tromsø er for et OL, mens SV på Stortinget er imot. Så det henger ikke helt sammen.

Hvis man skulle satse på Nord-Norge, og det skal man gjøre, burde man satse innenfor det som er naturlig for Nord-Norge. Det vil være olje- og gassvirksomhet, det vil være oppdrett, det vil være samferdsel, og det vil være rassikring, bare for å ta noen tilfeller. De gangene vi foreslår det i Stortinget, stemmer altså de andre partiene ned våre forslag. Det er ikke å satse på Nord-Norge. Og når nå Senterpartiet og Arbeiderpartiet satser på Nord-Norge, gjør de det på helt feil premisser.

Avslutningsvis: Det er ikke slik at vi er imot idrettstil-tak. Jeg har et personlig ønske, og det er faktisk kanskje å arrangere et sykkel-VM i Nord-Norge. Sykling synes jeg er interessant. Da fikk man iallfall asfaltert en del av de veiene man har der oppe som trenger det. Og så kunne man hatt en nordnorsk versjon av Tour de France, så hadde man fått en god veistandard flere plasser enn akkurat bare i Tromsø.

Mari Hagen (SV) [12:39:30]: Først vil jeg understreke at vi i Sosialistisk Venstreparti synes det er en spennende idé med en spektakulær OL-fest i Tromsø. Dette er et visjonært grep for å sette Nord-Norge og kysten på kartet. Det er tross alt verdens største vintersportsarrangement.

Vi vil ikke på noen måte avvise et OL i Tromsø på et senere tidspunkt. Nå, derimot, synes vi det kommer for raskt etter OL på Lillehammer, og at det er for stor usikkerhet knyttet til den økonomiske delen av søknaden. Det er altså dyrt – og det er uforutsigbart. Erfaringen forteller oss at slike prosjekter ofte blir mer kostbare enn man først hadde tenkt seg, og dette er et arrangement som i stor grad er avhengig av statlige midler.

Så hører vi at det snakkes om alle de positive ringvirkningene av et OL i Tromsø, og et slikt arrangement vil uten tvil bety mye for området både i forkant av og under OL og også i årene etterpå. Men dessverre tror ikke vi i SV at ringvirkningene er store nok i forhold til de kostnadene det innebærer å legge til rette for arrangementet. Samtidig synes vi det er riktig å spørre seg om slike pengesummer det her er snakk om, denne gangen bør brukes på andre måter. Selve kravet om kompakte leker vil jo i seg selv begrense ringvirkningene i en svært langstrakt landsdel. Det er nær 2 000 km fra Brønnøysund til Kirkenes. Vi bør heller ikke glemme at Tromsø allerede er et pressområde med svært høy befolkningsvekst.

Vi i SV vil satse på Nord-Norge uavhengig av om det skal arrangeres OL der eller ikke. Vi utarbeider i disse dager en vekstplan for Nord-Norge der vi tar initiativ til en satsing som vil bety mer for landsdelen enn olympiske leker i den største byen vil gjøre. Planen, som skal legges fram i slutten av mai, altså om en drøy måned, vil inneholde konkrete forslag til satsing på næringsutvikling, utdanning, forskning og arbeidsplasser i regionen. Uten å røpe for mye av hva planen skal inneholde, kan jeg komme med noen eksempler: Nord-Norge er, som vi alle vet, utrolig rikt på ressurser og muligheter. Det er i seg selv et godt utgangspunkt for ikke bare å stoppe, men å snu flyttestrømmen. Vi skal selvfølgelig satse på fiske, men også på reiseliv i verdens vakreste natur, på forskning og teknologiutvikling, ikke minst på grønn kraft, vind, tidevann, miljøteknologi og kunnskap i industrien, og på bredbånd, og vi vil ha utredet jernbane til Tromsø og fra Kirkenes til Russland. Dette vil være sentrale elementer i vår vekstplan for Nord-Norge. Kultur, kunst, utdanning, forskning og utvikling, næringsvirksomhet og ikke minst kombinasjonen av disse er sentrale stikkord i denne planen.

Prisen på et vinter-OL i Tromsø vil beløpe seg til over 10 milliarder kr. Sosialistisk Venstreparti vil bruke minst den samme summen på vår vekstplan for Nord-Norge. Vi mener at pengene akkurat nå er bedre anvendt på denne måten. Dette vil gi konsekvenser som er mer forutsigbare og langsiktige, og de vil ha positive virkninger for langt større områder enn Tromsø-regionen. Folk over hele Nord-Norge trenger å få troen tilbake på en spennende framtid i landsdelen. Hva kan vi ikke få igjen dersom Norge i stedet for å investere i OL og olje investerer noen

av milliardene i en utviklingsplan for hele Nord-Norge fram til 2014?

Jeg vil imidlertid igjen understreke at vi ikke er prinsipielle motstandere av å få et nytt OL-arrangement hit til landet. De fleste av oss husker tilbake på festen på Lillehammer med glede, og vi er klare på at et eventuelt nytt OL bør legges til Tromsø. Idrettsforbundet og Norges Olympiske Komite har uttalt seg positivt til søknaden, og har sagt at de ser på Tromsø som den beste norske kandidaten. SV mener at vi vil få de største positive ringvirkningene av et OL dersom det blir arrangert i Nord-Norge. Vi ser derfor Tromsø som en naturlig norsk kandidat dersom Norge på nytt skal søke om å arrangere vinter-OL. SV vil med et positivt utgangspunkt vurdere en søknad ved en senere anledning.

Bakgrunnen for vår skepsis nå er også at det er mange vanskeligheter og stor usikkerhet knyttet til prosjektet. Kostnadene vil som sagt være svært høye, både for staten og andre. Etterbruken av anleggene er f.eks. et av de feltene der Lillehammer-OL ikke kan vurderes som en suksess. SV mener ikke at Norge av den grunn skal avstå fra å arrangere OL, men vi mener det skal stilles strenge krav til å vurdere økonomi, ringvirkninger og alternativ bruk av midlene det koster oss. Et vinter-OL i Tromsø vil også ta en stor del av de spillemidlene som er satt av til idrettsformål. Dette vil bety at andre idrettsanlegg over hele landet må vente eller ikke vil bli bygd. Reduserte tilskudd til idrettsorganisasjonene og generelt til idrettsformål er andre konsekvenser av dette. Det vil i klartekst bety at barn og unge i andre deler av landet kan miste sin svømmehall til fordel for OL-anlegg i Tromsø.

Jeg er helt sikker på at initiativtakerne bak et OL i Tromsø har helt rett i at dette kunne blitt et arrangement verden aldri tidligere har sett maken til. Beliggenheten er i seg selv grunn god nok til å se dette. Jeg er også helt sikker på at dette kunne gitt et løft for landsdelen og positive virkninger utover selve arrangementet. Jeg har stor forståelse for den skuffelsen mange i Tromsø føler ved at vi ikke støtter søknaden om statsgaranti i denne omgang. Men vi vil invitere resten av Stortinget til å bli med på SVs vekstplan for Nord-Norge. Vi mener at denne skal gi Nord-Norge flere og sterkere bein å stå på. Vi tror dessverre ikke at et OL kan gi den samme effekten.

Åslaug Haga (Sp) [12:44:56]: Senterpartiet er brennende opptatt av at vi skal ha et nytt vinter-OL i Norge, og at lekene skal arrangeres i Nord-Norge. Kysten og de arktiske omgivelsene vil gi en helt unik ramme om lekene, og det skal sannelig godt gjøres om Tromsø da skal kunne bli forbigått som OL-kandidat.

Idretten har vedtatt å søke om OL i Tromsø. Det er lagt fram et fascinerende konsept fra Tromsø 2014, og jeg vil bruke denne anledningen til å understreke følgende: Realiseringa av lekene i Tromsø skal ikke stå på Senterpartiet. Vi er entusiastiske tilhengere av dette prosjektet, og om det skulle bli 2014, eller om det skulle bli 2018, er ikke det viktigste. Det viktige er at vi får OL til Tromsø.

Jeg syns det er oppsiktsvekkende å sitte og høre på alle dem som her snakker om hvor flott dette konseptet er. Ja,

de ønsker seg OL til Norge, og gjerne til Tromsø – på sikt. Men det er ingen vilje til å gi noen indikasjon om hva «på sikt» er, og da kunne man kanskje latt være å bruke så store og flammende ord.

Hvis vi skal lykkes med å få OL til Tromsø, er det avgjørende at en har bred oppslutning om prosjektet. Og det har man sannelig, i den forstand at det her er støtte fra de tre nordligste fylkeskommunene, fra Landsdelsutvalget og fra Sametinget. 22 kommuner i Nord-Norge har alle uttrykt sin støtte. Tromsø 2014 har støtte fra kulturlivet og fra et stort antall bedrifter, og idretten i landsdelen og nasjonalt står sjølsagt også bak dette ønsket. Med en slik massiv oppslutning er det utrolig, syns jeg, at Regjeringa ikke har stilt seg bak, og bidratt til å gi flertall for den nødvendige statsgarantien.

Ikke bare har Regjeringa vært lunken i denne saken, de har lett etter problemer. Det ser vi når vi leser stortingsmeldinga. I stedet for å takke ja til invitasjoner om samarbeid om prosjektet har Regjeringa gjennom sin gjennomført negative holdning i stortingsmeldinga snarere gjort forsøk på å kvele den entusiasmen, kreativiteten og stå på viljen som Tromsø 2014 har lagt for dagen. Dette har de heldigvis ikke lyktes med. I Tromsø har man fortsatt troen på at den olympiske ilden vil bli tent, og vi oppfordrer dem på det sterkeste til å stå på videre.

Hvorfor er Senterpartiet så opptatt av å få OL til Tromsø? Jo, det er det en rekke gode grunner til, både idrettspolitisk, kulturpolitisk, næringspolitisk og distriktspolitisk. Ikke bare vil OL i Tromsø bli en spektakulær idrettsfest i arktiske omgivelser, det vil også bety nye muligheter for videre utvikling, både i Tromsø og i resten av Nord-Norge. Det er etter vår vurdering umåtelig defensivt av Regjeringa ikke å satse på dette prosjektet. Det er umåtelig defensivt på vegne av landsdelen ikke å satse på dette prosjektet.

Regjeringa ynder å legge vekt på kostnadene og usikkerheten knyttet til prosjektet. Ja, på kort sikt er det betydelige utgifter knyttet til dette, men vi må også være villige til å se på inntektssida på sikt. Og jeg må si at jeg reagerer umåtelig sterkt når Fremskrittspartiet prøver å framstille OL i Tromsø som en 14 dagers fest som vi skal svi av 10 milliarder kr på.

Dette handler om langsiktig vilje til investering i en landsdel, og det handler om vilje til investeringer knyttet til å utvikle landsdelen turismessig – det vil for øvrig hele landet tjene på. Det handler om vilje til å oppgradere samferdsel i regionen, om å være villig til å oppgradere idrettsanlegg i regionen. Dette handler om å gi kulturlivet i Nord-Norge en fantastisk mulighet til å vise hva de er gode for – og det er mye.

Vi er umåtelig skuffet over at flertallet i denne sal ikke ser mulighetene som det gir Nord-Norge som landsdel, og som det gir Norge som nasjon, å arrangere OL i Tromsø. Vi håper at verken idretten eller Tromsø 2014 gir opp, basert på det som skjer i denne sal i dag, men at det fortsatt er vilje til å stå på framover. Og jeg kan garantere at Senterpartiet skal stå på for at vi skal sikre OL til Tromsø så raskt som mulig.

Og siden representanten Giske ikke tok opp Arbeiderpartiet og Senterpartiets felles forslag i innstillingen, skal jeg få gjøre det.

E i r i n F a l d e t hadde her overtatt presidentplassen.

Presidenten: Representanten Åslaug Haga har tatt opp det forslaget hun refererte til.

Steinar Bastesen (Kp) [12:50:34]: Vi i Kystpartiet mener at det er svært viktig å gå seriøst inn for å få OL til Tromsø i 2014. Med en slik søknad følger det grundige saksforberedelser, og vi går selvsagt inn for at det bevilges penger til dette.

OL i Tromsø i 2014 vil sette ikke bare Norge, men Nord-Norge og hele Nordkalotten på sakskartet – over hele verden. Det er en enorm mulighet til å få presentert de enorme ressursene og de enorme mulighetene denne landsdelen og denne delen av verden har å by på.

Dersom en søknad fra Tromsø 2014 AS skal fremmes for IOC, er kostnadene ved å utforme en endelig søknad og fremme Tromsøs kandidatur anslått til minimum 75 mill. kr.

En eventuell statsgaranti for søknaden fra Tromsø 2014 AS må omfatte alle kostnadene som er nødvendige for å gjennomføre arrangementet, og kan overfor IOC ikke være beløpsspesifikk. I søknaden anslås totalkostnadene til 15 680 mill. kr, med behov for et statlig tilskudd på 9 540 mill. kr, eksklusiv bruk av spillemidler.

Jeg mener at Stortinget må gå inn for å støtte søknaden og stille denne garantien, og beklager at Regjeringen avviser denne enorme muligheten til å presentere Nord-Norge som den betydelige landsdelen den kan bli i fremtiden. Det er ikke visjonært å si nei til å støtte OL i Tromsø i 2014.

I søknaden fra Tromsø 2014 AS legges det vekt på at et eventuelt OL-arrangement skal være noe langt mer enn en idrettsbegivenhet:

«OL i Tromsø vil by på et totalkonsept, der visjon og verdier skal prege helheten.»

Søknaden har seks fokusområder med målsettinger: idrett, kultur, fred, arktisk natur og miljø, kompakt arrangement, og verdiskaping og utvikling. Departementet mener det er positivt at søkeren har lagt vekt på et helhetlig konsept som forener viktige samfunnsmessige hensyn i søknaden om å arrangere olympiske leker.

Tromsø har de siste 30 årene gjennomgått en enorm forvandling. I dag er byen en kjent universitetsby, med både språk, medisin og havforskning som sentrale forskningsområder.

Landsdelen er i fokus, fordi Nord-Norge har de mest verdifulle fiskeressursene i verden, har enorme olje- og gassforekomster og satser svært mye for å bygge ut landsdelen med vitenskapelig kompetanse. Det er viktig å få anskueliggjort dette. Like viktig er det å få markert Nordkalotten og Nord-Norge i en vinteridrettssammenheng. Norge er et vinteridrettsland, og da mener jeg hele Norge.

Vegard Ulvang kom ikke fra Sør-Norge, heller ikke Bjørn Wirkola.

Jeg har ingen betenkeligheter med å støtte en søknad om garantier for å arbeide for OL i Tromsø i 2014. Det er en fantastisk mulighet til å få vist at den nordlige landsdelen står for mye av framtiden og framtidsoptimismen i Norge, enten det gjelder næringsliv, forskning, kultur eller idrett. I den sammenheng håper jeg inderlig at også politikere fra andre landsdeler støtter denne søknaden. Noe annet kan lett bli oppfattet som et forsøk, et nytt forsøk, på å se Nord-Norge som en slags koloni i Norge. Det er feil fokus i en framtidsett utvikling av Norge.

Jeg har videre registrert at Arbeiderpartiet har hatt landsmøte, og SV har hatt sitt landsmøte. De har sluttet seg til Kystpartiets politikk på området som gjelder å selge Norge bit for bit. Kystpartiet er fortsatt imot at Norge skal selges bit for bit.

Valgerd Svarstad Haugland [12:54:50]: Den 12. november 2004 vart St.meld. nr. 7, Om det skal stilles statsgaranti i forbindelse med søknad fra Tromsø 2014 AS om å bli tildelt De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014, lagd fram. Konklusjonen i meldinga og Regjeringa si tilråding til Stortinget er at det ikkje blir gitt statsgaranti for søknaden frå Tromsø 2014 AS. I det følgjande vil eg presentera bakgrunnen for Regjeringa si vurdering i denne saka.

Det er berre Noregs Idrettsforbund og Olympiske Komité, NIF, som formelt kan søkja om å arrangera olympiske leikar i Noreg. Ein søkjarby må difor ha støtte frå styret i NIF. Vidare krev Den internasjonale olympiske komité, IOC, ei rekkje garantiar frå søkjaren, m.a. finansielle garantiar for alle kostnader som er naudsynte for å gjennomføra arrangementet. I Noreg er det i praksis berre staten som kan gi dei naudsynte finansielle garantiane.

Etter at både Lillehammer og Tromsø i 2003 melde seg interesserte i å søkja om OL i 2014, sette NIF ned ei evalueringsgruppe til å vurdere søknadene. På bakgrunn av konklusjonane til denne gruppa vedtok Idrettsstyret 6. januar 2004 å tilrå at Noreg søkjer om å arrangera OL i 2014, med Tromsø som søkjarby. Tilrådinga vart gitt under føresetnad av at Tromsø utdjupa og forbetra søknaden på fire sentrale område, nemleg tidspunktet for leikane, innkvartering, transport og etterbruk av anlegg.

Ny søknad frå Tromsø 2014 AS låg føre 2. mai 2004, og denne vart handsama i møte i Idrettsstyret 27. mai. Med sju mot fem røyster vedtok Idrettsstyret på ny å tilrå at Noreg søkjer om OL i 2014, med Tromsø som søkjarby. Saka vart så send frå NIF til Kultur- og kyrkjedepartementet for vidare handsaming, med tilvising til IOC sine krav om statsgaranti.

Som det går fram av stortingsmeldinga, er Regjeringa sin konklusjon tufta på følgjande fire hovudpunkt:

1. totale kostnader
2. bruk og prioritering av spelemidlar
3. forventet effekt av arrangementet
4. sjansane for at søknaden når fram

Det er ikkje mogleg å gå nærare inn på alle desse forholda innafor den tida eg har til disposisjon. Eg vil difor

konsentrera meg om punkta 1 og 2 – kostnader og bruk av spelemidlar.

Fyrst kostnader: Ettersom utgangspunktet for gjennomgangen var å vurdere om Regjeringa kunne tilrå å gi statsgaranti for søknaden, ligg det i sakas natur at kostnader er heilt sentralt. Det har vore viktig å vurdere i kva grad overslaga i søknaden verkar rimelege og dermed gir eit realistisk bilete av størrelsen på ein eventuell statsgaranti. Grunnen til dette er at ein eventuell statsgaranti ikkje kan vera knytt til eit spesifikt beløp; han kan ikkje avgrensast til eit overslag frå søkjaren eller Regjeringa. Å gi statsgaranti inneber å garantera for alle kostnader som er naudsynte for å gjennomføra arrangementet.

Idrettsstyrets fyrste vedtak, 6. januar 2004, var tufta på ei total kostnadsramme for OL i Tromsø på 13,26 milliardar kr, med behov for statlege tilskott rekna til om lag 6,3 milliardar kr. Den nye søknaden av 2. mai inneheld tre budsjett, nemnde som «optimistisk», «realistisk» og «pessimistisk». Vedtaket i Idrettsstyret 27. mai 2004 tek utgangspunkt i det «pessimistiske» budsjettet. Den totale kostnadsramma er her om lag 15,7 milliardar kr, med behov for statlege tilskott rekna til ca. 9,5 milliardar kr.

Dei store endringane i budsjettoverslaga frå januar til mai 2004 kan sjåast som ei naturleg utvikling i utarbeidinga av ein søknad. Samstundes syner endringane den uvisse som vil prega alle forsøk på å rekna kostnader og inntekter for eit OL ti år fram i tid. I søknaden av 2. mai er denne uvisse gjord synleg ved dei tre ulike budsjettalternativa. Dette er positivt, men det er ikkje tillitvekkjande at det i hovudsak er inntektsoverslaga som varierer i dei ulike budsjetta. Når det gjeld kostnader, er det berre drifts- og leigeutgiftene som varierer. Dette inneber at det ikkje er teke høgd for uvisse i investeringsoverslaga, t.d. for anleggsbygging og utbygging av infrastruktur.

Regjeringa stiller seg tvilande til om kostnadsoverslaga i søknaden, sjølv med utgangspunkt i det «pessimistiske» alternativet, gir ei god nok oversikt over dei totale kostnadene ein må rekna med ved eit eventuelt OL i Tromsø i 2014. Til grunn for denne vurderinga ligg m.a. følgjande moment:

Investeringskostnadene til deltakarlandsbyen er ikkje tekne inn i investeringsbudsjettet i søknaden. Landsbyen er tenkt bygd av private entreprenørar og leigd inn til OL. Det er berre ført opp 600 mill. kr i budsjettet for drifts- og leigekostnader, men det går fram av vedlegg til søknaden at investeringskostnadene er rekna til 2,5 milliardar kr. Dette inneber ein risiko for ytterlegare statlege kostnader.

Så er det investeringskostnadene for idrettsanlegg, som blir rekna som underbudsjetterte, m.a. på grunn av etterbruksplanar som vil innebera betydelege ombyggingskostnader.

Kostnader til transport er nok òg underbudsjetterte. Vurderingar gjorde av Avinor og Statens vegvesen Region nord ligg til grunn for søkjaren sine kostnadsoverslag for investeringar i infrastruktur som flyplass og veg. Påpeikinga av auka driftskostnader frå dei nemnde etatane er det likevel ikkje teke omsyn til i budsjettet frå Tromsø 2014 AS.

Så er det dei budsjetterte kostnadene til tryggingstiltak, som inneber berre ei mindre oppjustering i høve til dei same postane for Lillehammer-OL i 1994. Spesielt med tanke på endringar i trusselbiletet dei seinare åra legg Regjeringa til grunn at ein må rekna med betydeleg høgare kostnader til tryggingstiltak ved eit eventuelt OL i Tromsø i 2014 enn det som går fram av søknaden.

Samla sett viser dette at dei totale kostnadene ved eit eventuelt arrangement vil kunna bli betydeleg høgare enn 15,7 milliardar kr, med dertil auka behov for statlege tilskott.

Eit eventuelt OL i Tromsø vil innebera omfattande investeringar i idrettsanlegg som ikkje er tilpassa lokale og regionale behov utanom arrangementet.

Eit OL er i utgangspunktet eit idrettsarrangement. Idretten må difor bidra økonomisk ved eit eventuelt nytt arrangement i Noreg. Regjeringa har lagt til grunn at minimum 22,3 pst. av kostnadene til investeringar i idrettsanlegg må takast av spelemidlar til idrettsformål. Dette er det same som vart brukt til Lillehammer-OL, og det utgjer om lag 430 mill. kr, med utgangspunkt i kostnadsoverslaga frå Tromsø 2014 AS. Føresetnadene om at idretten må bidra med same relative del som ved Lillehammer-OL, inneber at bruken av spelemidlar vil kunna gå utover dette beløpet som ein konsekvens av auka anleggskostnader.

Det grunnleggjande målet for den statlege idrettspolitikken er å gi eit lokalt tilbod til born og ungdom gjennom tilskott til aktivitetar innafor den medlemsbaserte idretten og gjennom tilskott til anleggsutbygging. Bruk av spelemidlar til eit OL i Tromsø vil innebera ein tilsvarande reduksjon av tilskott til andre idrettsformål. Regjeringa si vurdering er at eit OL i Tromsø ikkje vil vera eit veileigna verkemiddel til å oppfylle sentrale idrettspolitiske målsetjingar.

I ei sak om å stilla garanti for så store beløp må det, som eg har gjort greie for, naturleg nok bli fokusert på dei usikre momenta, slik at det moglege omfanget av garantiansvaret kjem klart fram. Regjeringa har likevel sett dei positive sidene ved så vel søknad som lokalt og regionalt engasjement i saka. Konklusjonen vår ut frå ei heilskapsvurdering er likevel eintydig: Regjeringa kan ikkje tilrå å gi statsgaranti i samband med søknaden frå Tromsø 2014 AS om å bli tildelt Dei olympiske vinterleikane og Paralympics i 2014. Vinter-OL har vore arrangert i Noreg to gonger før, og vi har generelt ein sterk posisjon som vinteridrettsnasjon. Det er difor sjølvsagt ikkje unaturleg at Noreg har ambisjonar om å ta ansvaret som vertsnasjon igjen. Det meiner òg Regjeringa. Men tida mellom Lillehammer-OL og eit eventuelt OL i Tromsø er likevel berre 20 år, og Regjeringa ser det ikkje som rimeleg at Noreg skal ta på seg dei store kostnadene eit OL i Tromsø vil innebera, så kort tid etter Lillehammer-OL.

Det er sagt mykje frå talarstolen i dag om entusiasme, glød og engasjement i Nord-Noreg for dette idrettsarrangementet – og veldig mykje ved søknaden er bra. Det er òg blitt kritisert at vi som seier nei til å stilla garanti, har sagt at vi er positive til ein del av det som ligg i søknaden. Eg meiner faktisk at dersom vi ikkje hadde sett mykje av det positive engasjementet i søknaden, hadde vi vore blin-

de. Det er klart at det ligg mykje bra der. Òg frå Regjeringa si side vil eg understreka at det er naturleg for Noreg i framtida å søkja om å få vinter-OL, men kor ofte vi skal gjera det, har vore eit moment for oss som førte til at vi sa nei i denne omgangen.

Neste gong Noreg skal søkja om OL, vonar eg det er Tromsø som er søkjarbyen – eller iallfall at søkjarbyen er i Nord-Noreg. Eg trur at Nord-Noreg på mange måtar har mykje å tilby som andre delar av verda ikkje har. Men samtidig inneber dette så store kostnader at det sjølvsagt vil gå ut over andre ting. Difor er det eit spørsmål om kor ofte vi kan ha OL. Dermed står vi fast ved konklusjonen at vi ikkje stiller garanti, men likevel ser mykje positivt med det engasjementet som har vore der.

Presidenten: Det blir replikkordskifte.

Trond Giske (A) [13:05:11]: Jeg har svært store vanskeligheter med å forstå sammenhengen i Regjeringens argumentasjon, når man på den ene siden bruker som hovedargument mot OL i Tromsø at det er for dyrt, og at kostnadene er beheftet med for stor usikkerhet, men samtidig snakker om at man er helt åpen for å ha OL en gang i framtiden. Er det noen grunn til at det skal bli billigere en gang i framtiden, eller er det grunn til å tro at et OL lenger fram i tid vil ha større sikkerhet med hensyn til kostnadsanslag? Det må nødvendigvis være slik at det er usikkerhet med hensyn til kostnadene.

Det som er mest beklagelig med meldingen, er at man ikke i større grad har avklart usikkerhet og den type ting før man kommer til Stortinget. Man sier at man gjorde det på samme måte i 1984-85, men tvert imot: I St.prp. nr. 85 for 1984-85 står det at man har hatt kontakt med Lillehammer kommune om både ansvarsfordelingen og andre spørsmål. Det burde også statsråden ha hatt. Mitt spørsmål er: Hvorfor har man ikke avklart disse tingene i en dialog med Tromsø 2014? Det kom også veldig klart fram i høringen i komiteen at den type kontakt ikke hadde vært til stede.

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland [13:06:33]: Representanten Giske skjønner ikkje samanhengen i at vi kanskje seier ja til eit OL i framtida, og seier nei no, fordi det eventuelt skal bli billigare ein gong i framtida – det forstår eg at han ikkje skjønner. Men det er jo innlysande at dersom vi skulle ha slike kostnader kvart fjerde år eller kvart tiande år, blir det òg mykje for nasjonen. Skal vi ha det kvart tjuande år, blir det òg mykje for ein liten nasjon som Noreg. Det er heilt naturleg at vi ein gong i framtida òg skal få slike kostnader. Det er greitt. Men spørsmålet er kor ofte Noreg skal ta på seg slike kostnader. Og det er nesten utruleg at ein ikkje skjønner at så store kostnader er mykje for eit land som Noreg – til eit idrettsarrangement som òg har mange andre, positive sider ved seg.

Når det gjeld kontakten mellom Tromsø 2014 AS og departementet, har dei fått alle dei møta dei har bedt om, og dette har vore møtepunkt fleire gonger. Vi har òg sendt brev frå departementet til komiteen der vi har gjort greie for dei møta vi har hatt med Tromsø 2014. Å komma i et-

tertid og seia at det har vore dårleg kontakt, det forstår eg ikkje. Det har i alle fall vore ja frå vår side kvar gong dei har bedt om møte. Vi har vore i Tromsø, og dei har vore her. Det har vore møte på administrativt og politisk nivå fleire gonger.

Øystein Djupedal (SV) [13:08:17]: Jeg tror ikke det kan være tvil om at i et langt perspektiv vil en alternativ investering i Nord-Norge og i Tromsø-regionen ha en bedre effekt enn et OL. Jeg tror heller ikke det kan være tvil om at dette vil gå på bekostning av investeringer i andre anlegg rundt i Norge, slik også flertallet sier.

Samtidig er det veldig mange gode argumenter for et OL i Tromsø, og jeg deler mange av de betraktninger som er gjort av mange av representantene i salen om disse. Vi er for et OL, og vi er for at det skal være i Nord-Norge og i Tromsø. Nå hører jeg statsråden si at en gang i framtiden kan det være aktuelt. Det hadde vært interessant å høre departementets vurdering av når «framtiden» er, og når dette er aktuelt. Jeg er enig i at 20 år – fra 1994 til 2014 – er kort tid, men jeg synes samtidig at 42 år, som det var mellom OL i Oslo og OL på Lillehammer, er for lang tid. Et eller annet sted imellom det må vi kunne finne en fornuftig løsning på dette, og det kunne vært interessant å høre statsrådets og departementets vurdering av dette.

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland [13:09:28]: No skal vi som sit her i salen i dag, vera forsiktige med å binda opp framtidige storting om kva tid ein skal søkja om ny arrangering av OL. Men eg trur representanten Djupedal har rett i at 42 år er ganske lang tid, og 20 år er for kort tid. Då må det vera noko midt imellom.

Men det er òg opplagt at sjansen for å få OL vil vera avhengig av kven som får det i 2014. Viss Noreg hadde søkt, og vi hadde fått det, hadde det vore ganske eksepsjonelt, for då hadde Noreg hatt det tre gonger på ganske kort tid, medan andre europeiske land ikkje hadde nådd fram i det heile. Så det skulle mykje til for å få det – trur eg, då. Men det er berre tankar som eg gjer meg.

Men eg vil tru at det etter noko mellom den tida – frå 20 til 40 år – vil vera naturleg for Noreg å søkja på nytt og få eit OL, og eg vonar at det er Nord-Noreg og Tromsø som blir valde av dei som då bestemmer.

Eli Sollied Øveraas (Sp) [13:10:51]: Ein kan vel neppe seie at idrettsministeren viser brennande entusiasme rundt planane for OL i Tromsø i 2014. Ho og saksordføraren, frå Kristeleg Folkeparti, brukar sine 10 minutt på å snakke berre om økonomi og utgifter, utan å komme inn på at det også er ei inntektsside.

I innstillinga står Kristeleg Folkeparti og Høgre saman med Framstegspartiet og viser til at eventuelle midlar til OL må vurderast i forhold til alternative formål og behov, ikkje minst innanfor kultur- og idrettsområda. Faktum i dag er at det ikkje er ein einaste ishall nord for Trondheim.

Så eg utfordrar statsråden: Kva konkrete planar har Regjeringa når det gjeld eit lyft innanfor kultur og idrett, spesielt i Nord-Noreg? Eg forventar ikkje eit konkret tal,

men føreset at statsråden har konkrete forslag til tiltak som skal gi langvarig effekt for den nordlegaste landsdelen.

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland [13:12:11]: Eg beklagar at det blir oppfatta som at eg ikkje er noko særleg entusiastisk for OL i Tromsø. Det saka i dag handlar om, er altså ein økonomisk garanti. Det er det vi diskuterer.

Når det gjeld alt det andre ved søknaden, kan eg godt halda eit varmt innlegg for mykje av det som står der, og som eg vonar ein gong i framtida skal bli realisert. Men eg vil ikkje gå i den same fella som min forgjengar i kulturministerstolen gjorde då han i utgangspunktet sa at OL på Lillehammer ville vera ein plussrekneskap for Noreg. Vi vil ha meir inntekter enn utgifter, vart det sagt. Så viste det seg at fyrst hadde ein ein statsgaranti på 1,7 milliardar, så gjekk det sin gang, og så vart altså sluttrekninga på 7,3 milliardar. Då har ein i alle fall ikkje hatt realisme med seg i handsaminga og det ein gjorde den gongen.

Denne gongen har søkjaren vore grundigare, og det har òg vore meir realisme i søknaden i forhold til økonomi. Likevel har vi peikt på ein del svakheiter, og det er det faktisk også jobben vår å gjera.

Når det gjeld bygging av ishallar og andre ting, m.a. i Nord-Noreg, er det særforbunda som prioriterer med omsyn til kor ein skal leggja desse hallane. Vi følgjer opp det som særforbunda prioriterer, i forhold til dei økonomiske midlane som er. Då er det også litt opp til dei kor dei nye hallane skal liggja.

Torny Pedersen (A) [13:13:53]: Den 6. januar 2004 vedtok Norges Idrettsforbunds styre at Tromsø skulle være norsk kandidat til OL i 2014, dersom Norge valgte å søke. 27. mai samme år gjorde idrettsstyret, etter en grundig gjennomgang av søknaden fra Tromsø, enda et positivt vedtak. Dette skapte stor optimisme om det at Tromsø og Nord-Norge ikke ligger så veldig langt fra allfarvei.

Men da Regjeringen hadde gått gjennom søknaden, ble optimismen med tanke på at Norge er en helhet, borte. Regjeringen satte ned foten, som alle vet, for garanti. Med «hjelp» fra sittende regjering går altså Nord-Norge glipp av en stor nærings- og kulturutvikling.

Jeg spør da statsråden om Kristelig Folkeparti, som i alle fall selv mener at det er distriktsvennlig, ikke ser og verdsetter den distriktsutviklingen som dette ville ha gitt Nord-Norge.

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland [13:15:15]: Eg trur eg er einig i mykje av innlegget frå SV-representanten i dag når det gjeld satsinga på Nord-Noreg, og korleis vi får mest ut av pengane. Eg er redd eg må seia det slik at i forhold til distriktsutvikling i Nord-Noreg trur eg ein kan bruka pengane på ein langt betre måte enn til eit OL.

No vil eg ikkje lova på vegner av Regjeringa at vi skal stilla med like mykje pengar til distriktsutvikling i Nord-Noreg som det SV gjer i pakka si, men dei peikar i alle fall på at dersom vi ynskjer å satsa på Nord-Noreg, er det

langt fleire og betre måtar å gjera det på enn å arrangera eit OL.

Eg vil gjerne streka under ein gong til at her er det snakk om: Kor ofte skal vi ta på oss så store eingongsutgifter som delar av dette er, og som vi ikkje får særleg glede av i neste omgang? Det er lett å stå på talarstolen og lova milliardar til gode saker. Men rekninga skal betalast, og den rekninga er det altså vi som er nøydd til å ta. Det blir jo sannsynlegvis òg framtidige politikarar som må finna pengar til det, og det er lett å lova til det som framtidige politikarar skal betala.

Trond Giske (A) [13:16:40]: Det er utrolig hvor negativt man kan se på et slikt prosjekt – gjennomstyret i alle svar er det en negativ holdning til et OL i Tromsø. Da blir ordene om at man skal gjøre det en gang i framtiden, etter mitt syn ikke så troverdige.

Man snakker om at det skal være så utenkelig at Norge skal få tre OL i løpet av 62 år. Nå kan vi jo trøste statsråden med at det ikke er så aktuelt å arrangere et sommer-OL i Norge, mens andre land arrangerer både sommer-OL og vinter-OL, slik at jeg tror ikke vi står så langt tilbake for andre arrangører.

Så snakker man om at det tidspunktet kan komme, men det er jo ikke opp til Norge. Vi har et mulighetsvindu i 2014 og 2018. Og så er man bekymret for at man skal bruke av tippemidlene. Og det sier en statsråd og et parti som kjempet med nebb og klør for å hindre at vi endret tippene nøkkelen, som gir en halv milliard ekstra til idrett hvert eneste år! Dette er altså mindre enn det man på ett år har fått ekstra gjennom tippene nøkkelen.

Jeg spør: Føler statsråden seg bekvem med at man nå er mot Tromsø-OL, man var mot endring av tippene nøkkelen, og man ønsker å legge ned idrettslinjene? Hva har denne statsråden og regjeringen egentlig gjort for idrett i Norge?

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland [13:18:02]: Når Trond Giske igjen kjem med denne tippene nøkkelen, har eg lyst til å kle av han ein gong for alle.

Då han sjølv sat som statsråd og kunne gjera noko med tippene nøkkelen, gjorde han ingenting. Men så snart han kom ut av regjering og den nye regjeringa fekk betala rekninga, gjekk han inn for det. Han fekk til og med partiet sitt med på det. Så den æra som Trond Giske tek på seg for endring av tippene nøkkelen, er svært lita, i forhold til at dei sjølv sat med makta. Dei kunne ha prioritert ei endring, saka var aktuell. Idrettsforbundet lobba og jobba. Arbeidarpartiet sa nei i regjering, men dei sa ja i opposisjon då den sitjande regjeringa skulle betala rekninga med omsyn til forskning. Så der synest eg æra er veldig lita i forhold til det som blir sagt.

Det vart sagt her at vi er gjennomsyra av ei negativ haldning. Vi er realistiske til økonomien i det heile. Det må vi vera. Eg vil ikkje gjera den samme tabben som forjengaren min, arbeidarpartistatsråden, gjorde då han sa at det kom til å bli eit plussprosjekt, og så kom altså rekninga på over 7,5 milliardar kr til slutt. Difor er vi realistiske. Men vi seier òg at vi ynskjer at Nord-Noreg skal få

eit OL i framtida. Dersom ikkje Trond Giske trur oss på det, vonar eg i alle fall at dei som jobbar for OL i Nord-Noreg, trur oss, og så får vi saman sjå til at Noreg får eit OL i framtida. Og Nord-Noreg bør absolutt vera den staden der det blir arrangert.

Presidenten: Replikkordskiftet er omme.

Torny Pedersen (A) [13:19:52]: Det kunne ha blitt spektakulært. Det kunne ha blitt en stor kulturbegivenhet. Det kunne ha skapt en næringsutvikling uten sidestykke. Det kunne ha skapt en optimisme om det at flere enn Arbeiderpartiet og Senterpartiet i norsk politikk ville satse på Norge i nord. Men slik ble det ikke denne gangen.

Et OL i Tromsø ble for mye for regjeringen Bondevik. Den 11. november 2004 meddelte kulturminister Valgerd Svarstad Haugland at Regjeringen ikke ville stille den nødvendige garanti for Tromsø 2014 AS' søknad om å få arrangere De olympiske vinterleker og Paralympics i Tromsø i 2014.

Skuffelsen var stor mange steder i hele landet, og flere stilte seg undrende til alle de argumentene mot et OL i Tromsø som kom fram i St.meld. nr. 7 for 2004-2005. Var kanskje svaret gitt på forhånd?

I meldingen har Regjeringen brukt mange sider på å omtale ting de mener er negative ved de planlagte anleggene. Det eneste positive man kan lese, er uttalelsen om at anleggene for langrenn og skiskyting anses som gode. En slik ensidig negativ fokusering skaper et bilde av at et slikt arrangement ikke kan gjennomføres så langt nord.

Arbeiderpartiet ser på dette som et felles nasjonalt løft, og derfor mener vi det blir feil når Regjeringen fokuserer så mye på investeringskostnader som kan bli høyere enn antatt, slik at det må brukes mer tippemidler, og at det vil gå ut over tiltak andre steder i landet, jf. Trond Giskes replikk.

Tenkte man slik da man planla Lillehammer-OL? Det som er viktig i den sammenhengen, er at etterbruken av anleggene er vel gjennomtenkt, at noe beholdes, og at noe kan bygges om. Vi trenger bl.a. ishaller også nord for Trondheim.

Vi vet at Tromsø er sett på som en meget interessant søker internasjonalt, da idrettsfesten, kulturfesten og folkefesten vil foregå på et relativt lite område, der man legger en, eventuelt to deltakerlandsbyer, noe vi vet ville bli vurdert positivt.

Men like viktig som de to ukene med OL-fest i en fantastisk del av landet er årene som ligger foran. Man kunne skape en næringsutvikling som Norut Samfunnsforskning mener kan gi 15 000 årsverk over en periode på seks-åtte år, i tillegg til samarbeid og dugnadsånd fra andre deler av landet. Dette vil skape inntekter til det private næringsliv og til det offentlige, noe som igjen vil komme befolkningen til gode. Jeg vil være så beskjeden å si at dette vil gi vekst for nordområdene, kysten og hele landet.

Men det aller viktigste vil være de store ringvirkningene for idretten. Det faktum at Nord-Norge mangler idrettsanlegg av internasjonal klasse, er uheldig for norsk og nordnorsk idrett. Landsdelens utøvere har faktisk dår-

ligere treningsvilkår enn aktive sørpå, noe som rammer idretten både i topp og i bredde. OL i Tromsø ville bøte på dette, og i tillegg kunne man ta på seg vertskapsforpliktelse overfor Arctic Winter Games, de nordligste urfolkernes vinterleker.

Jeg må også nevne den store kultursatsingen som er tenkt i forbindelse med lekene, bl.a. det fireårige olympiske kulturprogrammet som teller ned til OL og 200-årsdagen for Norges grunnlov i 2014. Her skal bl.a. kulturprogrammet reflektere de arktiske urfolkernes samarbeid på tvers av geografiske, kulturelle, etniske og nasjonale grenser.

Norge har med dette en unik sjanse til å profilere Nord-Norge og Kyst-Norge, det mest fantastiske og spektakulære vårt land har å by på, der landets verdiskaping vil finne sted i årene framover, og der reiselivsnæringen vil satse stort i framtiden.

Vi burde la over 2 milliarder TV-seere i hele verden få oppleve Nord-Norge vinterstid med alle sine fasiliteter. La Tromsø være Norges neste OL-by, aller helst i 2014! Vi burde gripe sjansen nå.

Presidenten: De talere som heretter får ordet, har en taletid på inntil 3 minutter.

Synnøve Konglevoll (A) [13:25:34]: Jeg er ikke for et OL i Tromsø fordi jeg ser på det som et distriktpolitisk virkemiddel. Jeg er ikke for et OL i Tromsø fordi det vil være den eneste måten å skape arbeidsplasser og utvikling i Nord-Norge på. Og til Øyvind Korsberg: Jeg er heller ikke for et OL i Tromsø fordi det vil være en dekkoperasjon for den politiske ledelsen i Tromsø kommune. Jeg må si det er mye rart man skal høre fra den mannen.

Den viktigste grunnen til at Norge bør søke OL med Tromsø som vertsby, er at det vil bli et fantastisk arrangement. Jeg er for et OL i Tromsø fordi jeg mener at Norge faktisk bør ha ambisjoner om å arrangere et OL med jevne mellomrom. Og jeg er for et OL i Tromsø fordi det vil gi oss den aller sterkeste søknaden for å arrangere OL i dette landet.

Men i tillegg er det selvsagt sånn at et OL i Tromsø vil være et løft for Nord-Norge. Det helt åpenbare er at det vil bety et helt annet nivå når det gjelder investeringer, og minst like viktig er den optimismen og den troen på egne krefter som planlegginga av et OL vil bety. Og ikke minst vil et OL i Tromsø være av uovertruffen betydning for å markedsføre landsdelen i forhold til reiseliv.

Allerede i dag er Nord-Norge den landsdelen der reiselivet har klart størst betydning. Nesten 12 pst. av all økonomisk verdiskaping skjer i reiselivet. Men potensialet for reiselivet som næring er mye større. I Norge har vi dessverre hatt en altfor tilfeldig satsing på reiseliv. Internasjonalt er jo reiseliv big business, og det er åpenbart at Nord-Norge, med sin storslagne natur, med storhavet, med levende bygder og med midnattssol og nordlys, er et unikt produkt i reiselivssammenheng.

Et OL nord for Polarsirkelen er helt unikt. Tromsø er den eneste byen i verden på tilsvarende nordlig breddegrad som har en tilstrekkelig infrastruktur til å kunne av-

vikle et arrangement av en sånn størrelse. Og bare hør på slagordet som er lansert: Lenger nord enn noen gang, varmere enn noensinne.

Dessverre virker det som om Regjeringa har gått fullstendig i lås og bestemt seg for at dette går ikke. Det syns jeg er utrolig defensivt og negativt. Jeg skal ikke si at et nei til Tromsø-OL er Nord-Norge-fiendtlig, men jeg har en følelse av at man tenker: Tromsø er vel for langt nord, det er vel for langt borte. Men det man burde skjønne, er at skal Norge ha som mål igjen å være vertskap for et OL, må vi by på noe nytt, noe spennende, noe spektakulært. Det kan vi med et Tromsø-OL.

Derfor vil jeg slutte meg til de andre talerne fra Arbeiderpartiet og Senterpartiet som slår fast at sjøl om Stortinget i dag sier nei til at Norge skal søke om OL i 2014, så har prosjektet fremdeles vår støtte. Kanskje kan en ny regjering rekke å søke for 2014, eller kanskje for 2018? Uansett, neste gang Norge skal søke om OL – og det skal vi – må valget være klart: «The decision must be Tromsø.»

Lena Jensen (SV) [13:28:53]: For idrettsnasjonen Norge, for kulturnasjonen Norge og for nærings- og kompetansenasjonen Norge hadde det vært riktig og viktig at Stortinget i dag hadde sagt ja til en statsgaranti for å gjennomføre OL i Tromsø i 2014. Norge skulle i dag ha sagt ja til å bli vertsnasjon for vinterolympiske leker i Tromsø 2014.

Å si ja ville betydd et løft for både bredde- og eliteidretten. Det ville vært en god og riktig strategi for å styrke fysisk aktivitet og ernæringskunnskap i befolkningen, noe som vi har enormt behov for. Når Stortinget i dag sier nei, sier man ikke bare nei til 14 dagers arktisk magi. Man sier ikke bare nei til en landsdel som har alle naturlige forutsetninger og entusiasme for å kunne gjennomføre et vellykket OL. Et OL i Tromsø ville gitt nordområdene et fokus i forkant, altså i ni år, under og i etterkant – en oppmerksomhet som Nord-Norge fortjener, men som man ikke har fått. Ringvirkningene av et OL ville vært store spesielt for nordområdene, men også for Norge generelt. Dette ville gitt landsdelen idrettsanlegg av internasjonal standard, som man ikke har, men som man fortjener, det ville gitt turismen en oppblomstring, og det ville ført til at næringene og infrastrukturen fikk en satsing som man ikke har sett maken til.

Selv om Stortinget i dag sier nei, har man gjennom denne debatten, slik som jeg tolker den, sagt at når man skal søke om et OL, er Tromsø den plassen man skal legge det til. Jeg håper at dette kommer til å skje ganske kjapt.

Selv om flertallet i SV går imot et OL i 2014, vil SV, som vist gjennom debatten i dag, fokusere på, legge vekt på og komme med investeringsplaner i nordområdene. Selv om SV i denne omgang går imot et OL i Tromsø – men jeg går for – håper jeg at vi kan få våre kamerater med på en storstilt satsing i nordområdene.

Bendiks H. Arnesen (A) [13:31:32]: Jeg er en av de mange som har trodd på et flertall i Stortinget for å søke OL til Tromsø i 2014. Jeg ser på et OL i Tromsø som noe

helt unikt, i et unikt land, i en unik landsdel og i et arktisk landskap.

Jeg hadde håpet at Regjeringen og stortingsflertallet hadde sett det samme og vært med på å omsette en stor visjon til virkelighet, men slik ser det altså ikke ut til å bli. I stedet føler jeg at man leter fram alle tenkelige og utenkelige motforestillinger som det er mulig å finne fram til, for å få satt en effektiv stopper for dette fantastiske internasjonale idretts- og kulturarrangementet, og for et fantastisk nasjonalt næringstiltak med base i den nordlige landsdel. Dette føyer seg for øvrig godt inn i rekken av alle arrangement og tiltak i nord som denne regjeringen har vendt tommelen ned for.

Jeg har med tilfredshet merket meg at Norges Idrettsforbund og Olympiske komite er positive til OL i Tromsø i 2014. Dette sier meg at prosjektet er godt, og at en søknad utvilsomt vil stå sterkt i de internasjonale styrer hvor saken skal avgjøres.

Jeg har ikke lyst til å gi opp kampen for OL i Tromsø i 2014, og jeg er under alle omstendigheter sikker på at OL vil bli en realitet i Tromsø.

I debatten forut for denne behandlingen, og her i dag, har det naturlig nok vært snakk om kostnader og pengebruk, og det synes jeg er både naturlig og riktig. Jeg undrer meg imidlertid stort over argumentene om alt som disse pengene kan brukes til, bare de ikke blir brukt på et OL-arrangement i Tromsø. Ingen får meg til å tro at denne regjeringen blir mer raus overfor kommunene og vil gi masse penger til andre gode formål når vi nå ser ut til å få et nei til OL i Tromsø i 2014. Derimot kan vi ved et OL få lagt på plass viktig infrastruktur og aktivitet her til lands som har varige verdier langt, langt utover varigheten av et OL-arrangement.

Jeg håper fortsatt at denne saken skal få en positiv utgang. Som innbygger i skinasjonen Norge sier jeg til stortingsflertallet: Det er ingen skam å snu!

Ivar Østberg (KrF) [13:34:31]: Saksordføreren sa at Tromsø og Nord-Norge peker seg ut som neste søker for OL. Det samme har statsråden gjentatte ganger gitt uttrykk for. Jeg opplever ikke at det er en gjennomgående negativ holdning, men en økonomisk vurdering fra statsråden. Jeg er helt enig med saksordføreren og statsråden i at det er Tromsø og Nord-Norge som peker seg ut, og det er ikke bare jeg, men det er Troms fylke, Finnmark fylke, Nordland fylke, Sametinget, en rekke organisasjoner og byer, LU og Troms Kristelig Folkeparti helt enig i.

Vi mener altså at det er en fantastisk mulighet å gå inn på visjonen OL Tromsø 2014 nettopp når vi skal feire 200-årsjubileet i forhold til 1814. Det er en visjon som vi, selv om det kommer til å koste penger, burde ta oss råd til og benytte oss av, for å markere nettopp det jubileet.

OL 2014 i Tromsø er en visjon, en visjon ikke bare for Tromsø og Nord-Norge, nei først og fremst for Norge. I søknaden har også søkerne pekt og fokusert på seks områder, og har klare målsettinger. Det dreier seg selvfølgelig først og fremst om idrett, men det dreier seg også om kultur, det dreier seg om fred, om arktisk natur og miljø, om kompakte arrangementer og om verdiskaping og ut-

vikling. Vi har en unik sjanse ved å si ja til søknaden om garanti for OL Tromsø 2014, ikke bare for Nord-Norge, men for hele landet.

Det har i debatten vært pekt på at det skulle være et argument mot å arrangere OL i Tromsø at det er et pressområde. Ja, hva skal vi da si om planer om å bygge store hoppbakker i Oslo – er ikke Oslo et pressområde? Det lages så mange argumenter imot når det er noe som skal skje i Nord-Norge, at det, dessverre for oss som bor der, blir et mønster. Jeg håper vi kan komme ut av dette nettopp ved å si ja til søknaden om statsgaranti. Som statsråden selv sa, er det bare staten som kan gi en slik garanti. I Kristelig Folkeparti i Troms er vi for å gi den garantien.

Søren Fredrik Voie (H) [13:37:44]: Representanten Sonja Irene Sjøli har redegjort for Høyres primære syn i denne saken, og det slutter jeg meg selvfølgelig til.

Men jeg hadde lyst til å knytte noen kommentarer til litt av det som er framkommet i debatten, og også å gi honnør til dem som står bak denne søknaden fra Tromsø. Jeg synes, i likhet med mange andre som har uttalt seg her, at dette er en spenstig idé, det er en visjonær idé. Det er noen som tenker mange år fram i tid, og slike folk trenger vi, ikke bare i Nord-Norge, det trenger vi i hele nasjonen. I motsetning til Fremskrittspartiets representant, som nærmest framstilte dette som et sosialistisk eksperiment fra Tromsø by og Tromsø kommune, ser jeg på et OL, et vinter-OL, som en internasjonal begivenhet, en verdensbegivenhet. Når Norge som nasjon arrangerer et vinter-OL, er det en nasjonal begivenhet og et nasjonalt løft, det er ikke en investering for et sosialistisk regime i en kommune i Nord-Norge. Jeg tror også at dette ville ha kunnet skape betydelige ringvirkninger. Men skal vi få det til, må de økonomiske forutsetninger være på plass, rammebetingelsene må være på plass, fundamentene som dette skal bygges på, må det være hold i, slik som både statsråden og andre har poengtert og framlagt her i dag. Det synes jeg også må være grunnlaget for det som både de initiativtakerne som står bak denne søknaden, og de som eventuelt skal jobbe videre med saken, må ta meg seg. Jeg ber dem ta med seg de innvendinger og innspill som kommer fra Stortinget, fra departementalt hold også, og så sørge for at alle disse brikkene blir fundamentert og lagt på plass i neste runde som kommer, for med bakgrunn i det som er sagt i Stortinget i dag, særlig for oss som er interessert i både vinteridrett og andre former for idrett, er det vel ingen tvil om at OL skal vi arrangere i Norge, om vi ikke gjør det i 2014, skal vi gjøre det litt senere.

Jeg registrerte også at representanten Haga var skuffet over Regjeringen, som ikke sørget for å skaffe flertall for denne garantien. Jeg har bare lyst til å minne om at representanten Haga har en drøm om å komme i regjeringsposisjon etter valget, og da kan hun jo være minst like skuffet, kanskje betydelig mer skuffet, over et av de partiene som hun ønsker å regjere sammen med, nemlig SV, som ikke går inn for denne søknaden. Det kunne kanskje være første bud at de som eventuelt skulle regjere i lag, eller har drøm om å regjere i lag etter valget, greier å bli enige om

noen ting som de kan gjennomføre i fellesskap, også for dette valget har funnet sted.

Jeg vil igjen gi honnør til initiativtakerne fra Tromsø for en god idé, for gode visjonære holdninger, og si at de må stå på videre. Da vil dette bli en realitet, om ikke i 2014, så senere.

Ola T. Lånke (KrF) [13:41:08]: Denne debatten begynner å ebbe ut, og konklusjonen er vel gitt allerede. Jeg har likevel helt til slutt bare lyst til å si noen få ord i tilknytning til en del påstander som er kommet fram i denne debatten, som for så vidt har vært ganske interessant. Det går særlig til representanten Trond Giske og de andre av Arbeiderpartiets talere som hevder at regjeringspartiene og stortingsmeldingen er gjennomsyret av et negativt syn på et OL i Tromsø. Det er fullstendig feil. Vi er ikke gjennomsyret av noen negativ holdning til et OL i Tromsø, det tror jeg også er understreket i denne debatten, men vi går imot å arrangere dette allerede i 2014, fordi vi synes det er for kort tid siden sist. Som foregående taler, representanten Voie, understreket, er det ikke bare Regjeringen, men et bredt flertall i Stortinget som deler dette syn, inklusiv Arbeiderpartiets viktigste framtidige eventuelle regjeringspartner, SV. Det kunne være fristende å spørre om representanten Giske og Arbeiderpartiet akter å ta opp igjen dette spørsmålet når de, eller eventuelt om de, skulle komme i regjeringsposisjon.

Regjeringen har, sier Giske videre, bestemt seg på forhånd for ikke å gi statsgaranti. Ja, det er et argument som man tyr til når man ikke har andre argumenter, slik synes jeg det virker som – for hvem er det vel som har bestemt seg på forhånd, hvem var først ute og proklamerte at man ønsket å gå inn for et OL i Tromsø i 2014? Jo, det var representanten Trond Giske, lenge før stortingsmeldingen forelå, hvis jeg ikke husker feil. Jeg kan ikke se at Arbeiderpartiet og Senterpartiet har gått inn i de vurderinger Regjeringen har gjort i stortingsmeldingen og påpekt feil eller forsøkt å bestride de påstander om usikkerhet som er kommet fram. Tvert imot har de lagt seg helt flate for søkerens egne beregninger. Det kan for så vidt være greit nok, men å si at man har bestemt seg på forhånd, det faller på sin egen urimelighet.

Fra Kristelig Folkepartis side vil jeg bare si at vi er ikke imot et OL i Tromsø. Vi tror at det kan komme til å bli det. Men når vi går imot på nåværende tidspunkt, er det, som også statsråden har redegjort veldig godt for, fordi vi ikke synes tiden er inne nå av hensyn til usikkerhet rundt de langsiktige virkninger, og av hensyn til de mange utfordringer som ligger ikke minst på kultur- og idrettsområdet for øvrig. Om det blir et OL i framtiden, det kan vel bare tiden vise. Men jeg tror ikke det skal stå på Kristelig Folkeparti når vi får se at disse beregningene også er gjennomført, og at vi kan feste lit til de tall som vi får på bordet. Da ser vi vel at det ligger an til et virkelig visjonært prosjekt i nord, så det tror jeg vi skal se fram til.

Trond Giske (A) [13:44:32]: Dette er blitt en merkelig forestilling. Representant etter representant fra regjeringspartiene går opp og sier at de er veldig for et OL i

Tromsø. Representanten Lånke sier sågar at det ikke skal stå på Kristelig Folkeparti – vel, det står på Kristelig Folkeparti. Vi skal stemme over dette i løpet av et par timer, og vi mangler seks–syv stemmer. Derfor inviterer jeg både Ivar Korsberg*, Søren Fredrik Voie og andre som snakker entusiastisk for et Tromsø-OL, til å skaffe oss de siste seks stemmene, så blir det OL i Tromsø. Vanskeligere er det ikke. Det er den type beslutninger et storting tar. Men det gjør man altså med stemmeknappen – ja eller nei – ikke med pene ord fra talerstolen.

Man snakker om at grunnen til at man ikke vil ha et OL, er den store usikkerheten om kostnadene. Det ble sågar sagt av Søren Voie at man skal komme tilbake med enda bedre søknad og mer konkrete tall. Vel, man har jo ikke engang blitt kontaktet av departementet for å oppklare dette. Hva skal OL i Tromsø gjøre? Skal man skrive byggekontraktene, skal man leie inn cruisebåtene, skal man tegne TV-kontraktene? Det er den type ting man ikke kan gjøre ti år fram i tid, og i hvert fall ikke før man har fått en statsgaranti og er kommet mye lenger i en søkeprosess. Man er fantastisk detaljert i forhold til å være ti år foran prosjektet. Man har brukt de beste ekspertene fra Lillehammer-gjennomføringen, man har brukt de beste ekspertene i Norge og internasjonalt, og Regjeringens eneste ankepunkt er at det er usikkerhet. Vel, det er å slå inn åpne dører. Det er klart det er usikkerhet når man snakker om ti år fram i tid. Ikke bare er OL et fantastisk arrangement, men vi får også et Paralympics, som jeg synes regjeringspartiene burde vært mer opptatt av og understreket mer hvilken betydning kan ha.

Så blir det sagt at dette ikke skal være for å redde det sosialistiske regimet i Tromsø. Vel, det skal være to kommunevalg foran dette OL, så det er jo veldig defaitistisk av regjeringspartiene å si at Arbeiderpartiet/SV-flertallet i Tromsø vil holde seg fram til 2014. Jeg håper selvsagt det. Men at regjeringspartiene på en måte allerede har erkjent at det blir slik, vil jeg si er fryktelig oppsiktsvekkende.

Jeg skjønner ikke hva som skal til for at Regjeringen skal si ja, bortsett fra at det må gå lengre tid fordi dette er så kostnadskrevenne – det koster altfor mye penger. Vi har jo beskrevet her at idrettsmidlene som skal brukes, er mindre enn den årlige økningen takket være endringen i tippene. Kulturministeren sier at det var Regjeringen som skaffet midlene til forskning. Nei, det var det ikke. Det var Stortinget som ved det samme vedtak som vedtaket om endring av tippene økte Forskningsfondet, slik at forskningen fikk alt det de tapte fra tippene, og vel så det.

Jeg synes man hadde vært ærligere om man gikk opp og sa: Vi er imot OL i Tromsø. Vi synes for så vidt det er en god idé, men den type ting skal ikke Norge ta seg råd til. Det er viktigere med skattelette, og det er viktigere med andre ting på et budsjett.

Dette er i et 20-årsperspektiv en veldig, veldig rimelig penge for et fantastisk prosjekt som ville ha skapt entusiasme, glede, kompetanse, markering av reiseliv, en internasjonal markering av Norge som en fredsnasjon, som

* Feil navn, se Øyvind Korsbergs kommentar side 2095

også er en del av dette konseptet. Det blir dessverre ikke gjennomført, i hvert fall ikke her. Men selvsagt vil vi stå for det samme etter valget, og det vil bli opp til de regjeringsforhandlingene som skal gjennomføres hvis vi får flertall – her har jeg inntrykk av at Lånke har tatt flertallet for gitt – om det da blir en ny runde.

Øyvind Korsberg (FrP) [13:48:08]: Jeg har bare behov for å rydde litt opp i det rotet Trond Giske har skapt. Jeg er helt enig med ham i at når man hører på en del av representantene fra regjeringspartiene, kan man bli usikker på hva de egentlig mener. Så kom han med den påstanden at det bare var å høre på representanten Ivar Korsberg. Jeg vet ikke om det er et samarbeid mellom Ivar Østberg og Øyvind Korsberg, men jeg heter altså Øyvind Korsberg, og Kristelig Folkepartis representant heter Ivar Østberg. Så jeg antar det var det han mente.

Det har i debatten vært vist til de enorme ringvirkningene dette vil ha for reiselivet. Hvilke undersøkelser viser man da til? Den undersøkelsen som jeg nevnte i mitt hovedinnlegg når det gjaldt Lillehammer, viste at det ikke hadde de store ringvirkningene for reiselivet. Det var litt i Lillehammer-området før og selvfølgelig under OL og like etterpå, men i distriktene rundt hadde det ingen ringvirkninger. Så det hadde vært interessant å få høre hvilke undersøkelser man her viser til, eller om det rett og slett er bare at man tror det.

Representanten Voie var inne på at jeg hadde kalt dette for eller sammenlignet dette med et sosialistisk eksperiment. Det har jeg ikke gjort, rett og slett fordi jeg ikke hadde kommet på å bruke slike uttalelser. Men jeg synes egentlig den var ganske god, så jeg kan godt kalle dette for et sosialistisk eksperiment. Og da vet man hvordan det går økonomisk, da går det rett i grøfta. Så det var egentlig et ganske godt uttrykk.

Nå er det ikke slik at vi i Fremskrittspartiet er imot et OL i Tromsø, vi er imot et OL i Norge. Men siden søknaden dreide seg om Tromsø, er vi imot et OL i Tromsø. Mange har vært inne på hvor viktig dette er for idretten, når man har en så voldsom idrettsinteresse. Det har jeg også, jeg har også drevet med idrett. Men det man skal være klar over når det gjelder idrett, er at de største idrettsheltene vi har og har hatt tidligere i Norge, ikke akkurat er et resultat av det å ha store nasjonale anlegg. De fødes rundt omkring i landet og blir idrettsstjerner ut fra helt andre forutsetninger enn det å ha store nasjonale anlegg, som det her er snakk om.

Selvfølgelig ville et OL i Tromsø ha hatt store ringvirkninger for næringslivet, det er det ikke tvil om. Men det kan ikke brukes som argument for å bruke 10-15 milliarder kr av skattebetalernes penger. Det er ikke en god investering. Vi kan gjerne bruke det på andre ting rundt omkring i hele landet, men å bruke det akkurat konsentrert rundt Tromsøya synes vi er feil prioritering.

Statsråd Valgerd Svarstad Haugland [13:51:09]: Eg hadde egentlig ikkje tenkt å ta ordet meir, men etter å ha høyrte innlegget til Giske er eg likevel nøydd til å seia nokre få ord.

For det fyrste trudde eg at ein representant som har sete i regjering, veit at det å auka Forskingsfondet ikkje er så veldig krevjande, men når ein skal ta ut pengane, må dei inn i den totale ramma som ei regjering kan ha å bruka. Dersom det skulle vera så lett å endra tippenekkelen i forhold til forskning, kvifor i all verda gjorde ikkje Arbeidarpartiet det då dei sat i posisjon til å gjera det? Nei, dei gjorde det ikkje, fordi dei ikkje fann midlar til forskning. Men dei fann eit fleirtal etter at dei gjekk av og dei ikkje skulle betala rekninga. Det synest eg det er viktig å understreka. Så det å begynna og brifa med desse tippenekkelendingane når ein ikkje gjorde noko med det då ein hadde moglegheita sjølv, det synest eg er noko holt, for å seia det rett ut.

Når det er sagt, vil eg òg understreka at den konklusjonen som Giske trekte på vegner av oss som seier nei til garanti, er feil. For vi seier: Ja, vi ynskjer eit OL i framtida, men ikkje med 20 års mellomrom – kor mange år det blir etter desse 20 åra, veit vi ikkje. Men det å ta på seg så store ekstrakostnader er mykje pengar for ein liten nasjon som Noreg, og dei må takast frå noko. Det er ikkje berre idrettsmidlar vi snakkar om, men det må takast frå det totalbudsjettet som ein nasjon har å bruka. Difor er det viktig at slike utgifter ikkje kjem så tett på kvarandre som det. Men vi ynskjer altså likevel at Noreg òg i framtida skal arrangera OL.

Berre som ei lita ekstraopplysing kan eg òg leggja til at når det gjeld satsing på ishallar og ishockeyhallar, som ein del har etterlyst, har vi frå departementet si side gitt til kjenne støtte til ti nye ishallar, og det er heilt naturleg at nokre av dei kjem til Nord-Noreg, når dei skal byggjast. Vi vonar slik sett at landsdelen får glede av dei ekstramidlane som går til ishallar som skal byggjast i tida som kjem.

Søren Fredrik Voie (H) [13:53:27]: Det kan være litt interessant å registrere at i denne debatten ser det faktisk ut som at SV er blitt mer økonomisk edruelig enn Arbeiderpartiet, representert ved representanten Giske. Men det er vel verken noen stor hemmelighet eller noe nytt at representanten Giske har x antall milliarder kroner å dele ut i nesten enhver debatt han deltar i, til nærmest ethvert godt formål. I den sammenheng kan det også trekkes noen linjer framover, til et eventuelt nytt regjeringalternativ skulle komme i den posisjonen at de ble nødt til å saldere et budsjett. Jeg lurer på hvilke av de gode løfter som da skulle bli nedprioritert.

Jeg uttalte meg om initiativtakerne i Tromsø og den jobben de har gjort, og jeg står fullt ved det som jeg sa. Da jeg påpekte at det var mulig å gjøre et framtidarbeid også, er det i tråd med signalene fra statsråden om at vi i framtiden kommer til å arrangere OL, sågar et vinter-OL, i Norge. Jeg personlig håper at det da fortsatt er gode initiativtakere både i Tromsø og i andre deler av landsdelen som vil samarbeide om å få dette OL-et lokalisert, arrangert og gjennomført i den nordlige delen av Norge – når den tid kommer, og når de økonomiske forutsetningene er lagt på plass.

Ellers vil jeg si litt til representanten Korsberg. Det er mulig at representanten ikke uttrykte at dette var basert på et sosialistisk eksperiment i Tromsø kommune. Men jeg registrerte med full tydelighet at han beskrev i detalj hvordan dette var kommet på plass med det sosialistiske regimet som er i Tromsø kommune, hvor de har vært både på Fjellheisen og på puben før de skrev OL-søknaden til statsråden og til departementet. Hvis det kan passe bedre, kan jeg si at dette var kommet på plass med bakgrunn i en sosialistisk sammensvergelse, da sett fra representanten Korsbergs synspunkt. Det skulle være dekkende både for mitt og hans ståsted i denne sammenhengen.

Presidenten: Trond Giske har hatt ordet to ganger og får ordet til en kort merknad, begrenset til 1 minutt.

Trond Giske (A) [13:55:49]: Jeg registrerer at statsråden ikke har svart på spørsmålet om hvor langt fram i tid man må vente for at Kristelig Folkeparti selvsagt skal stille opp for et OL i Tromsø. Jeg registrerer også at hun ikke har sagt noe om at det her virker som at man er en forholdsvis idrettsfiendtlig regjering, både når det gjelder tippene, når det gjelder idrettslinjene, og når det gjelder et OL i Tromsø. Det er vel verken Valgerd Svarstad Haugland eller jeg som i og for seg betaler regningen, den betaler det norske folk sammen gjennom statsbudsjettene. Men Stortinget sørget for gjennom vedtak her – ikke på grunn av Regjeringens budsjettframlegg, men gjennom vedtak her – at forskningen fikk sine penger.

Det snakkes om at det blir så dyrt å ha et OL hvert 20. år. Hvis man legger kostnadene i Lillehammer og Tromsø til grunn, snakker man om ca. 200 mill. kr i året satt av til drift, og 300 mill. kr satt av til investering – investering i flyplass, veier, infrastruktur for politi, forsvar osv. Det trodde jeg også at regjeringens partiene ville være entusiastiske for, men det virker ikke slik.

Så skal jeg bare korrigere meg på to punkter. Det ene er at jeg tror stemmemarginen blir litt større enn det jeg refererte til i stad. Det andre er at det var Ivar Østberg jeg ville referere til når det gjaldt det å stemme for fra regjeringens partiene. Øyvind Korsberg har vært entusiastisk imot. Nå er det slik at tro kan flytte berg, men jeg tror ingen av de to nevnte berg lar seg flytte av denne debatten.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 1. (Votering, se side 2099)

S a k n r . 2

Forslag fra stortingsrepresentant Eva M. Nielsen på vegne av Arbeiderpartiet oversendt fra Odelstingets møte 18. mars 2005 (jf. Innst. O. nr. 62):

«Stortinget ber Regjeringen om en vurdering av å endre § 2-1 i kirke-loven, slik at valg til nytt menighetsråd og storting avholdes samtidig.»

Presidenten: Ingen har bedt om ordet. (Votering, se side 2100)

S a k n r . 3

Innstilling fra næringskomiteen om forslag fra stortingsrepresentantene Øystein Hedstrøm, Ulf Erik Knudsen og Lodve Solholm om å innføre en bredbåndsdefinisjon i Norge (Innst. S. nr. 143 (2004-2005), jf. Dokument nr. 8:47 (2004-2005))

Presidenten: Etter ønske fra næringskomiteen vil presidenten foreslå at taletiden blir begrenset til 5 minutter til hver gruppe.

Videre vil presidenten foreslå at det blir gitt anledning til tre replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen innenfor den fordelte taletid.

Videre blir det foreslått at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Silja Ekeland Bjørkly (H) [13:58:54] (ordfører for saken): Vi behandler i dag et forslag fra flere representanter fra Fremskrittspartiet om å innføre en bredbåndsdefinisjon i Norge. Forslagsstillerne mener det hersker mange oppfatninger om hva bredbånd er, og at dette gjør det vanskelig for forbrukere å orientere seg i rekken av tilbydere og typen tilbud.

Jeg regner med at forslagsstillerne vil redegjøre for sitt syn og forslag senere. Jeg vil først og fremst konsentrere meg om komiteflertallets synspunkter i saken.

Komiteens flertall, fra Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti og Kristelig Folkeparti, viser til at man i den såkalte bredbåndsmeldingen la til grunn en definisjon av bredbånd som et

«tovegs kommunikasjonsnett som kan overføre ulike former for data som tekst, lyd og levande bilete. Nettet må kunne bere nye tenester og tillate at mange nyttar nettet samtidig.»

I praksis innebærer dette at man må ha minst ADSL-kapasitet for at det skal bli regnet som bredbånd.

Flertallet i komiteen er redd for at en streng definisjon fort kan bli utdatert og ikke vil være tilpasset teknologiværet, fordi utviklingen skjer så raskt. Uten at jeg skal spå den teknologiske fremtiden, vil jeg likevel påpeke at data-kompresjon kan føre til at en eventuell definisjon av bredbånd vil bli altfor vid og dermed mer kostbar enn nødvendig for forbrukerne. Et annet scenario er at stadig flere vil ta i bruk nettet både til å sende og til å motta informasjon, og at en eventuell definisjon derfor vil bli altfor smal i forhold til kapasitetsbehovet.

Flertallet mener derfor at det må være tilbud og etter-spørsel som definerer teknologibruk og båndbredde. Det samme flertallet, med unntak av Sosialistisk Venstreparti, mener at det må være den enkelte bestiller av bredbånd som må definere sitt eget behov og ikke risikere å betale for kapasitet som er høyere enn det som er ønskelig. Det er et mål at flest mulig skal ha tilgang til bredbånd, og da må vi passe oss for å komme i en situasjon som gjør det altfor kostbart for utbyggere, og at forbrukere ikke tar seg råd til å kjøpe bredbåndstjenester.

(Bjørkly)

I komiteens merknader har Sosialistisk Venstreparti valgt å kommentere flere aspekter ved bredbånd og bredbåndsutbygging, som f.eks. hvem som skal eie og drifte nettet. Alle andre partier har valgt å konsentrere seg om det vi mener er det sentrale i denne saken, nemlig definisjonen av bredbånd. Det er altså ikke slik at vi ikke har meninger eller ikke ønsker å uttale oss om bredbånd på mer generelt grunnlag, men vi har valgt å konsentrere oss om forslaget. I den sammenheng vil jeg derfor få vise til de ulike partiers merknader i St.meld. nr. 49 for 2002-2003, Breiband for kunnskap og vekst.

Til slutt vil jeg anbefale komiteens innstilling.

Øystein Hedstrøm (FrP) [14:01:59]: Det er flere gode grunner til å innføre en bredbåndsdefinisjon. Jeg skal liste opp noen.

Det vil bli lettere for brukerne å velge riktig hastighet når de har en klar definisjon å forholde seg til. De får bedre muligheter til å orientere seg i jungelen av tilbud. På sikt vil dette bidra til å skjerpe priskonkurransen og tvinge frem nye og raskere overføringsteknologier.

Videre er det viktig at myndighetene har et gitt parameter å gå ut fra når de skal rapportere bredbåndsutbyggingen. Båndbredden sier noe om overføringskapasiteten. Tilgjengelig overføringskapasitet avgjør hvilke tjenester bruker har mulighet til å benytte, og hvor mange tjenester man kan benytte samtidig. Kvaliteten på tilbudet vil naturlig nok sterkt påvirke etterspørselen. Når det ikke eksisterer en klar definisjon av hva som er bredbånd, blir det selvfølgelig lettere å nå et politisk mål for bredbåndspenetrasjon, fordi dette er en ukjent størrelse.

Statssekretær Eirik Lae Solberg uttalte til Aftenposten 6. april at minst 90 pst. av husstandene vil ha mulighet til bredbånd i løpet av inneværende år. Telenor har gitt et løfte om 90 pst. dekning i løpet av 2006. Men mye av det Telenor tilbyr, har lav hastighet, og mye av det kan vi kalle for smalbånd, helt ned i 128 Kbit/s. Dermed ser det pent ut i statistikken, selv om de fleste vil hevde at en så lav hastighet har svært lite med bredbånd å gjøre. Det betyr at det er et høyt antall personer, institusjoner og bedrifter i Norge som er uten mulighet til å skaffe seg tilfredsstillende bredbåndssamband.

Det er på sin plass å nevne at Telenors ADSL-tilbud kun vil være mellombånd, og i beste fall en overgangsordning. Fremskrittspartiet frykter at dette kan bli en sovepute og en hindring for å nå målet om en optimal utbygging over hele landet. ADSL har ikke tilstrekkelig kapasitet for skoler, kommuner, sykehus og næringsliv, for å ha nevnt noe.

Går vi inn i Statistisk sentralbyrås beregninger, er det relativt få norske hjem som har bredbånd etter europeiske standardmål. Ved utgangen av tredje kvartal i fjor var det bare ca. 22 000 internettabonnenter som hadde kapasitet utover 2 Mbit/s, mens det totalt var 2,3 millioner internettabonnenter med varierende, men gjennomsnittlig langt lavere båndbredde. Dette viser behovet for en opprydding, og at arbeidet bør starte nå.

I et brev til komiteen sier moderniseringsministeren bl.a. i sin begrunnelse for ikke å gå inn for en bredbåndsdefinisjon at myndighetene ikke skal forsøke å påvirke en markedsstyrt utvikling. Videre forventes nye komprimeringsteknologier. Dette svaret var ikke uventet. Regjeringen liker selvfølgelig ikke at det blir satt konkrete mål til bredbånd, fordi det vil rive ned suksesshistorien om at markedet alene kan bygge ut bredbånd i hele Norge. En definisjon vil også kunne hjelpe frem konkurransen i markedet, som jeg sa tidligere, for det er klart at når det er vanskelig å sammenlikne tjenester, blir også konkurransen dårligere.

Statsråden har prisverdig nok vært opptatt av å åpne for mer konkurranse på en del andre områder, men her opptrer han motstrebende, etter min oppfatning. Det er også selvmotsigende når moderniseringsministeren i brevet uttaler at han ikke vil sette en definisjon nå fordi teknologien er i utvikling og det kan komme nye komprimeringsteknikker. Det betyr faktisk at f.eks. 1 Mbit/s bredbåndslinje i fremtiden vil kunne overføre mye mer data.

I Norge er bredbånd hovedsakelig basert på kobberet til Telenor. Kobberet gir vesentlig mindre fart enn fiber, og flere samtidige brukere gjør at overføringshastigheten blir mindre. Et meget vesentlig punkt er at siden 90 pst. av alle bredbåndslinjer i Norge er videresalg av Telenors kobber, bidrar dette til å svekke konkurransen i det norske telemarkedet. Når flertallet, alle utenom Fremskrittspartiet og Senterpartiet, ikke ønsker å definere bredbånd, er dette med på å sementere dette monopoliet fordi det i altfor liten grad stimuleres til satsing på bredbånd basert på fiber, radio og andre teknologier. Så når Fremskrittspartiet fremmer et forslag om å innføre en bredbåndsdefinisjon, er det et eksempel på at vi ønsker å ha mer konkurranse og spille på lag med forbrukerne.

Jeg vil ta opp Fremskrittspartiet og Senterpartiets forslag som er referert i innstillingen.

R a n v e i g F r ø i l a n d hadde her teke over presidentplassen.

Presidenten: Representanten Øystein Hedstrøm har teke opp det forslaget som han refererte til.

Jørund Leknes (SV) [14:07:21]: Ethvert engasjement for økt utbygging av høyhastighetstilknypning til Internett i Norge er prisverdig. Jeg oppfatter også dette som forslagsstillernes intensjon. SV mener likevel at etablering av en bredbåndsdefinisjon ikke er veien å gå for å gi bedre tilgang til Internett i Norge. Digitale nett er viktig infrastruktur og burde derfor forvaltes deretter. Det er derfor synd at mange mener at dette bør overlates til markedet. Jeg skulle like å se den regjeringen som overlot til markedet all utbygging av veier i distriktene.

Problemet er at bredbånd er et litt diffust begrep. Å definere det utelukkende som en bestemt hastighet vil sannsynligvis ikke gjøre situasjonen noe bedre. Det foregår en stadig utvikling av netteknologi som fører til at økte hastigheter etter hvert blir mer og mer tilgjengelig. Samtidig vil hastighetsbehovet til forskjellige aktører variere vel-

dig, avhengig av antall brukere og bruk. En skole med 300 elever vil f.eks. ha langt større behov for overføringskapasitet enn en skole med 50 elever.

Dette forslaget bærer preg av at forslagsstillerne tror opplevelsen av Internett kun avhenger av hvilken tilknytningshastighet man har til tilbyderen. Dette tar oppmerksomheten bort fra mange andre faktorer som kan være vel så viktige. En bredbåndsdefinisjon basert på hastighet vil f.eks. ikke si noen ting om denne løsningen leveres med en trådløs ruter, eller om det er lovlig å dele tilknytningen med alle datamaskiner i husstanden. En bredbåndsdefinisjon som er knyttet til en spesifikk hastighet, vil dessuten fort kunne ta oppmerksomheten bort fra utbygging av stamnettet. Hvis en bruker har en tilknytning på 2 Mbit/s til leverandøren, betyr ikke det at brukeren alltid vil oppleve den hastigheten. Den opplevde hastigheten kommer an på hvor stor båndbredde tilbyderen har inn til resten av Internett, og antall brukere som deler på denne båndbredden.

Samtidig må vi ta innover oss at det allerede eksisterer mange definisjoner på bredbånd. Ifølge OECD er bredbånd mer enn 256 Kbit/s i én retning. Jeg oppfatter det slik at forslagsstillerne mener at bredbånd har en høyere hastighet enn dette. Det vi trenger, er derfor ikke en særnorsk definisjon på bredbånd, all den tid norske leverandører fortsatt vil kunne markedsføre sine produkter som bredbånd med referanse til internasjonale definisjoner. Det vi trenger, er økt informasjon til forbrukerne om hva de kan forvente seg av de forskjellige hastighetene, og informasjon om hvilke tilleggstjenester de bør forlange.

SV er ingen varm forsvarer av Regjeringens bredbåndspolitik. I bredbåndsmeldingen stod vi sammen med Senterpartiet og Fremskrittspartiet om en mer aktiv og ambisiøs bredbåndspolitik. For eksempel var vi enige om opprettelsen av et bredbåndsfond med 3 milliarder kr i fondskapital.

Utbygging av bredbånd er et meget viktig og nyttig distriktspolitisk virkemiddel. Regjeringen har gitt fra seg flere slike virkemiddel gjennom knefall for EØS-avtalen, bl.a. den differensierte arbeidsgiveravgiften. Da er det litt overraskende at det ikke satses hardere på de få virkemidlene vi har igjen, og der er bredbåndspolitik et viktig virkemiddel. Teknologiarbeidsplasser kan legges nesten hvor som helst i landet, bare de har gode muligheter for høyhastighetstilknytning til Internett.

Vi trenger i Norge i dag en langt større satsing på høyhastighetstilknytning til Internett. En bredbåndsdefinisjon vil ikke løse dette problemet. SV ønsker en økt utbygging av høyhastighetsnett. Hva som kalles bredbånd, vil ikke være avgjørende for om vi klarer å få til det.

Odd Roger Enoksen (Sp) [14:11:39]: SVs representant holdt et meget godt innlegg, som gikk gjennom begrundelsen for hvorfor vi trenger en langt sterkere utbygging av bredbånd enn det Regjeringen legger opp til. Så jeg slutter meg til det aller meste av det som ble sagt om behovet for en forsert utbygging, og begrundelsen for at den enkelte bruker kan ha ulike behov.

Når flertallet argumenterer med at det å definere en standard for hva som er bredbånd, vil kunne medføre at enkelte kjøper større kapasitet eller kjøper ting de egentlig ikke har behov for, og at man derfor ikke ønsker å innføre en standard, er jo det et argument som kan brukes på veldig mange områder i samfunnet.

På de aller fleste produktene har vi innført en norsk standard, eller det fins standarder for hvordan produkter skal utformes. Det er krav de enkelte produkter må oppfylle. Vi spør aldri om den enkelte bruker nødvendigvis må ha et produkt som oppfyller nettopp den standarden. Vi har innført den standarden for å ha definisjoner å forholde oss til. Slik burde det selvfølgelig også være innenfor dette området. Jeg vet ikke om flertallets argumentasjon også er en argumentasjon for å utvikle standarder på alle andre områder i samfunnet.

Jeg synes derfor det er helt opplagt at også på dette området burde man ta de nødvendige skritt for å definere hva bredbånd egentlig er, og hva det dreier seg om. Det er selvsagt, som flertallet sier, den enkelte bruker som må avgjøre hva slags kapasitet man har behov for. Det skal den enkelte bruker selv få ta stilling til. Om den enkelte bruker da velger å kjøpe bredbånd eller kjøpe noe med mindre kapasitet, eventuelt også kjøpe noe som har langt større kapasitet enn det bredbåndsdefinisjonen tilsier at man skal ha som en minimumsstandard, blir selvsagt den enkelte brukers valg.

Jeg tror ikke det skulle være nødvendig å bruke mer tid fra min side. Det er argumentert godt fra representanten Hedstrøm for hvorfor det burde innføres en standard, og jeg slutter meg til den argumentasjonen.

Statsråd Morten Andreas Meyer [14:14:10]: Jeg er tilfreds hver gang Stortinget diskuterer IT-politikk, hva gjelder både innhold og infrastruktur.

Teknologien gir oss nye muligheter både i det private, kommersielle markedet og ikke minst i forhold til å forbedre det offentlige tjenestetilbudet til borgerne.

Debatten om bredbånd har vært stor og omfattende de siste årene. Av og til skulle jeg ønske at vi i større grad hadde løftet blikket og ikke bare sett på båndbredde og utbyggingstakt, men hadde vært enda mer konsentrert om de tjenestene som blir tilgjengelige når bredbånd bygges ut. Det er altså ikke bredbåndet i seg selv som skaper gevinster for borgere, næringsliv og offentlig sektor, men det er også de tjenestene som lar seg distribuere via bredbåndet, som er de spennende mulighetene for samfunnet vårt. Det er der oppmerksomheten vår skal ligge.

Jeg personlig ser ikke behov for at myndighetene skal forsøke å påvirke en sunn og naturlig markedsstyrt utvikling ved å introdusere det som kan oppfattes som en streng og konserverende bredbåndsdefinisjon basert på overføringskapasitet. I tillegg til å være annerledes enn hva de fleste andre land opererer med, vil dette også kunne definere ut bredbåndsteknologier, som f. eks. DSL. Så langt må vi konstatere at disse teknologiene har balansert brukernes kapasitetsbehov og betalingsvillighet på en god måte. Det er min vurdering at det er den positive dynamikken mellom utbygging av infrastruktur og utvikling

av nye båndbreddekrevenne tjenester og innhold som til enhver tid bør være med og definere hvilke overføringskapasiteter som bør betegnes som bredbånd. Dette behovet vil endres over tid, og følgelig vil det å innføre en teknisk definisjon raskt kunne bli utdatert. Dette er da også i tråd med OECDs anbefalinger. En slik markedsdrevet dynamikk med trinnsvis utbygging av bredbåndnettene reduserer risikoen for overinvestering i infrastruktur, samtidig som aktørene har mulighet til å oppgradere kapasiteten for å imøtekomme økte krav til overføringskapasitet som nye tjenester og mer avansert innhold krever.

Både representanten Hedstrøm og jeg er opptatt av brukerorientering og sterkere forbrukermakt. Vi skiller nok noe lag i denne debatten, hvor jeg faktisk har tillit til at kundene/brukerne/kjøperne av bredbånd er kunnskapsrike og i stand til selv å definere hvilket behov de har i forhold til hvilke tjenester de ønsker distribuert via bredbånd.

Det etterlyses en aktiv og ambisiøs bredbåndspolitik. Jeg har avslutningsvis lyst til å si at det er akkurat det Regjeringen har, og den aktive og ambisiøse bredbåndspolitikken virker. Det innebærer at utbyggingen av bredbånd som bærer av attraktive tjenester går i et tempo som selv de mest optimistiske anser som svært høyt. Det gir også muligheter for borgere, for næringsliv og offentlig sektor til raskere å ta i bruk tjenester og nyte godt av de gevinstene disse tjenestene gir, raskere enn det vi hadde forestilt oss bare ett år tilbake. Vi er i ferd med å ta tetplassering i Norden når det gjelder utbygging av bredbånd, og det går som sagt i et tempo som det er all mulig grunn til å være stolt av.

Presidenten: Det vert replikkordskifte.

Aud Gaundal (A) [14:18:47]: Jeg er i likhet med statsråden svært glad for at det ser ut som det går bra med utbyggingen av bredbånd.

Jeg har lyst til å stille et spørsmål til statsråden, da det har kommet meg for øre at når en kommune blir definert som dekt opp med bredbånd, er det faktisk nok at kommunesenteret har bredbånd. Er det definisjonen i statistikken? Det er det jeg er ute etter.

Statsråd Morten Andreas Meyer [14:19:27]: Så vidt jeg er kjent med, er definisjonen også om kommunen har dekning, slik representanten framstiller det.

I dag er det ti kommuner som er uten slik dekning. For ett år siden var det tallet 63. Vi er kjent med at av de ti kommunene som i dag mangler bredbåndsdekning, har seks i løpet av 2005 planene klare for en dekning via Telenor DSL. To av de øvrige kommunene har andre konkrete planer. Det er altså to av 433 kommuner vi i dag ikke kjenner til om har tilstrekkelige planer for bredbåndstilknytningen. Igjen må utgangspunktet være at det er etterspørselen etter tjenester som driver bredbåndsutbyggingen til næringslivet og borgere, også internt i kommunene.

Øystein Hedstrøm (FrP) [14:20:49]: Det foreligger i dag et sammensurium av tilbud til forbrukerne, slik at

det er veldig vanskelig å sammenlikne priser og kvalitet på bredbåndstjenester. Med en definisjon vil det helt klart være lettere for forbrukerne å orientere seg i dette markedet, og det vil da styrke konkurransen. Det er stort sett alle eksperter enige om.

Statsråden sa at det må være etterspørselen som styrer tilbudet, men vi har jo alltid et objektivt behov. Hvis det foreligger en god kvalitet på en tjeneste, vil etterspørselen øke. Jeg vil henlede oppmerksomheten på siste nummer av «Computerworld» som jeg fikk på Stortinget i dag. Her står det på første side at Telenor vil nå selge ADSL 2+ i Sverige, mens vi ikke får det i Norge på lang tid. Jeg vil knytte dette til offentlig sektor. Vi har 750 000 i offentlig sektor i Norge. Hva betyr det at vi har langt lavere overførsel, større treghet og mindre båndbredde i Norge enn i Sverige? Jeg skulle gjerne sett undersøkelsesresultater på at vi konkurransemessig kanskje taper i milliardklassen på det.

Statsråd Morten Andreas Meyer [14:22:15]: Representanten Hedstrøm beskriver situasjonen på bredbåndsmarkedet som «et sammensurium» av tilbud og leverandører. I et marked hvor det skal være konkurranse om forbrukernes gunst, er det nettopp viktig at det er mange leverandører som kan levere oss tjenester. Vi har et ansvar for å bidra til å opplyse forbrukerne og til å gjøre kunnskap kjent, men at vi løser utfordringene i manglende konkurranse på telesektoren ved å fastsette definisjoner for bredbånd og bredbånds bredde, er jeg sterkt i tvil om.

Når det gjelder Hedstrøms spørsmål om offentlig sektor: Igjen – jeg driver fram fra mitt departement en rekke IT-relaterte prosjekter som krever infrastruktur, og nettopp gevinstene ved å implementere de tjenestene vil bidra til en ytterligere utbygging av bredbåndskapasiteten. Vi er også i den heldige situasjonen at vi i dag har muligheten til å gi 86 pst. av alle husstander tilbud om bredbånd, og utbyggingen skjer fortsatt i et meget høyt tempo.

Presidenten: Fleire har ikkje bede om ordet til replikk. Fleire har heller ikkje bede om ordet til sak nr. 3. (Voting, sjå side 2100)

J ø r g e n K o s m o gjeninntok her presidentplassen.

Etter at det var ringt til voting i 5 minutter, uttalte **presidenten:** Da er vi klare til å gå til voting.

Voting i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten har Åslaug Haga satt fram et forslag på vegne av Arbeiderpartiet og Senterpartiet. Forslaget lyder:

«Stortinget stiller statsgaranti i forbindelse med søknad fra Tromsø 2014 AS om å bli tildelt De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014, tilsvarende lekernes totale kostnader.»

Det voterer alternativt mellom dette forslaget og innstillingen fra komiteen.

Komiteen hadde innstillet:

St.meld. nr. 7 (2004-2005) – om det skal stilles statsgaranti i forbindelse med søknad fra Tromsø 2014 AS om å bli tildelt De olympiske vinterleker og Paralympics i 2014 – vedlegges protokollen.

V o t e r i n g :

Ved alternativ votering mellom komiteens innstilling og forslaget fra Arbeiderpartiet og Senterpartiet bifaltes innstillingen med 61 mot 31 stemmer.

(Voteringsutskrift kl. 14.31.28)

Votering i sak nr. 2

Presidenten: Det voterer over forslag fra stortingsrepresentant Eva M. Nielsen på vegne av Arbeiderpartiet oversendt fra Odelstingets møte 18. mars 2005:

«Stortinget ber Regjeringen om en vurdering av å endre § 2-1 i kirkeloven, slik at valg til nytt menighetsråd og storting avholdes samtidig.»

V o t e r i n g :

Forslaget fra Arbeiderpartiet ble med 66 mot 25 stemmer ikke bifalt.

(Voteringsutskrift kl. 14.31.59)

Votering i sak nr. 3

Presidenten: Under debatten har Øystein Hedstrøm satt fram et forslag på vegne av Fremskrittspartiet og Senterpartiet. Forslaget lyder:

«Stortinget ber Regjeringen utarbeide en definisjon på bredbånd.»

Det voterer alternativt mellom dette forslaget og innstillingen fra komiteen.

Komiteen hadde innstillet:

Dokument nr. 8:47 (2004-2005) – forslag fra stortingsrepresentantene Øystein Hedstrøm, Ulf Erik Knudsen og Lodve Solholm om å innføre en bredbåndsdefinisjon i Norge – vedlegges protokollen.

V o t e r i n g :

Ved alternativ votering mellom komiteens innstilling og forslaget fra Fremskrittspartiet og Senterpartiet bifaltes innstillingen med 70 mot 22 stemmer.

(Voteringsutskrift kl. 14.32.46)

S a k n r . 4

Referat

1. (185) Pensjonar frå statskassa (St.prp. nr. 52 (2004-2005))

Enst.: Sendes familie-, kultur- og administrasjonskomiteen.

2. (186) Samtykke til deltaking i ei avgjerd i EØS-komiteen om innlemming i EØS-avtala av vedtak nr. 2005/12/EF av 20. desember 2004 om endring av vedtak nr. 1999/847/EF med omsyn til lenging av fellesskapshandlingsprogrammet for katastrofeberedskap (St.prp. nr. 51 (2004-2005))

Enst.: Sendes forsvarskomiteen, som forelegger sitt utkast til innstilling for utenrikskomiteen til uttalelse før innstilling avgis.

3. (187) Riksrevisjonens melding om virksomheten i 2004 (Dokument nr. 2 (2004-2005))

4. (188) Riksrevisjonens undersøkelse av salget av Lista flystasjon (Dokument nr. 3:7 (2004-2005))

Enst.: Nr. 3 og 4 sendes kontroll- og konstitusjonskomiteen.

5. (189) Forslag fra stortingsrepresentant Bjarne Håkon Hanssen om ventetidsgaranti for behandling av barn og ungdom som er psykisk syke (Dokument nr. 8:68 (2004-2005))

Enst.: Sendes sosialkomiteen.

6. (190) Muligheter og utfordringer i nord (St.meld. nr. 30 (2004-2005))

7. (191) Samarbeidet i NATO i 2004 (St.meld. nr. 31 (2004-2005))

8. (192) Forslag fra stortingsrepresentantene Carl I. Hagen, Siv Jensen, Morten Høglund og Christopher Stensaker om refokusering av norsk utenrikspolitikk og modernisering av utenrikstjenesten (Dokument nr. 8:67 (2004-2005))

Enst.: Nr. 6-8 sendes utenrikskomiteen.

Møtet hevet kl. 14.35.